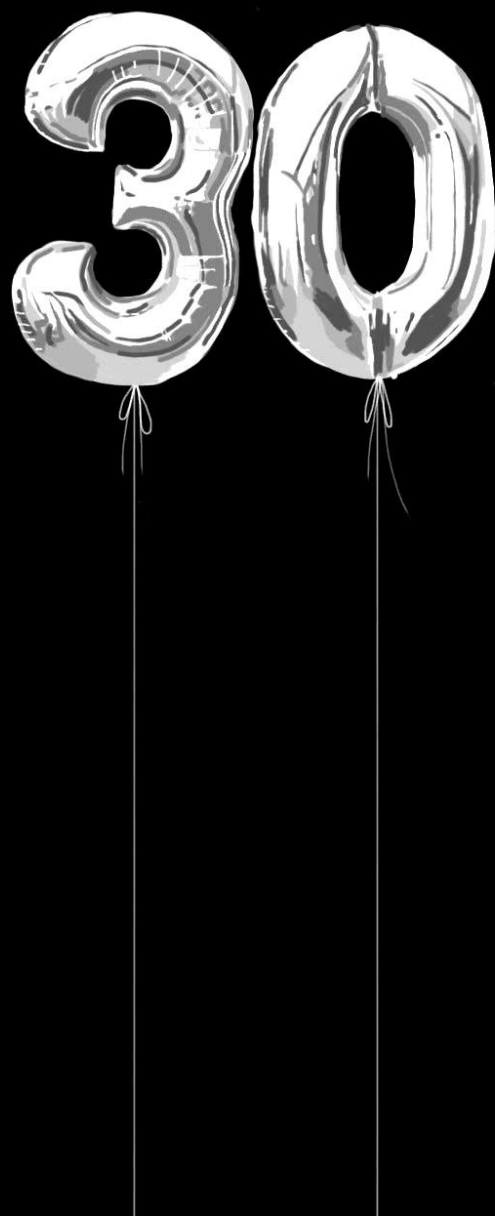

PORGazeeen 75

EDITORIAL

Drazí!

Každých několik let prochází váš milovaný PORGazeen drobnou či větší krizí. Nejedná se většinou o nějaké autorské vyhoření, stále je o čem psát – avšak vždy po určitém čase, kdy Pzeen dobře žlape, následuje úbytek redaktorů, kteří odmaturovali a jako absolventi už se z celkem pochopitelných důvodů zapojují do tvorby školního časopisu méně než za doby svého studia na PORGu.

Máme tu smůlu, že nám odešla oktáva 2019/20, tedy třída přímo nabitá skvělými redaktory, jakými byli například Jonáš Stoilov, Otík Goldflam, Matyáš Vlnas, Kuba Zajíc nebo Filip Miškařík, a jejichž články v tomto čísle ještě naleznete. Pzeen samozřejmě zůstává nadále otevřený jejich textům, chápeme však zároveň, že už jich zkrátka nebude tolik a k naší lítosti tím pádem nejspíše nebudou nadále tvořit bytelné jádro obsahu našeho časopisu.

A proto se obracíme na vás, milí čtenáři! Orientujete se v hudbě, výtvarném umění, filmu, divadle, literatuře či jakékoli jiné kulturní sféře? Cestujete do dalekých krajín? Vyznáte se v politice? Píšete básně, fejetony nebo nejrůznější texty rozličného zaměření? Kreslíte? Zapisujete si profesorské perly? PORGazeen je už dlouhých pětadvacet let místem, kde se můžete realizovat. Nikdo se vám nebude posmívat za pravopisné či stylistické chyby či přímo za to, co píšete. Můžete vystupovat pod vlastním jménem, pod pseudonymem nebo klidně úplně anonymně.

PORGazeen je i váš. Směle vykročte vstříc kariéře jeho redaktora!

*Na setkání se těší šéfredaktorský tandem
Vojtěch Voska (oktáva)
Pavlaína Kroužková (septima)*

PS: PORG slaví 30 let. Všechno nejlepší! <3

STALO SE

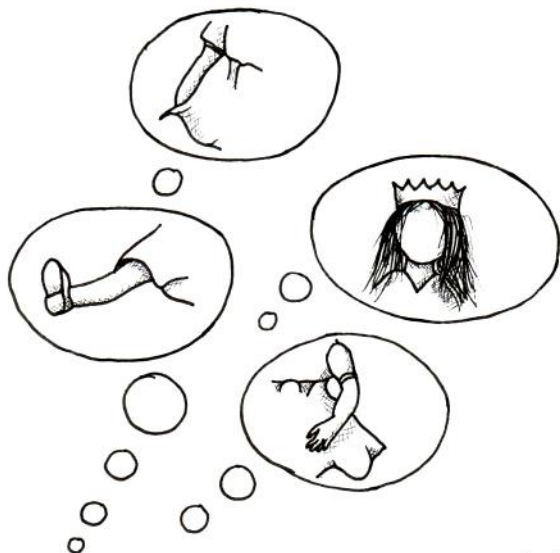
A. B. nezvládla buštěhradskou rozlučku. * odchod D. L., J. H. a L. B., příchod M. K., M. S., J. Ž. * návrat L. Š. a N. P., tentokrát v rolích pánů profesorů * A po pěti letech se vrací i M. B. výměnou za K. K. * nová sextánka * Školní půda se nepřestává proměňovat. * maturitní FLEX * Na after řádily hormony několika párů, třeba J. T. a T. V. * Několik kvartánů se na další filmovku už nepodívá, měli jít prý spát dřív. * koronaprázdny * online výuka – občas úspěšná, občas méně * Klauzury: improvizace, zmatky s tématem, podle obecnstva úspěch, podle kvinty spíš moc ne (ale potlesk byl). *

V. Š. a volejbalisti? * J. Z. + V. vs L. S. * J. S. + B. H. / M. T. / nějaká holka z Jablonce (chtěl všechny, ale nemá žádnou cca) * S. K. a J. S. jsou nerozhodní * J. P. s A. J. se rozešli, nahradila ji T. F. * F. A. + E. V. * J. M. + E. * D. K. + V. D. * Š. L. + K. M. (NP) * Š. Š. + J. K. (je nám líto, dámy) * Stállice: K. V. + O. A. G. * M. V. + P. N. * M. K. + M. * M. M. K. + L. K. (NP) * N. K. + J. D. * F. B. + S. * R. M. + D. * M. L. H. + E. H.

Čas běží, čtenáři netrpělivě očekávají nová čísla Porgazínu.

Jak (ne)rozčtvrtit princeznu

Všichni dobře víme, že za velkou službu je hrdina odměněn půlkou království a princeznou (a občas také nějakými těmi prostěradly). V tento okamžik jsou všichni spokojeni a princ žije s princeznou šťastně až navěky. Problémy nastanou, prokáže-li však princ službu menší hodnoty – zabije draka až poté, co si nestvůra pochutnala na příslušníkovi královské rodiny – a dostane pouze polovinu své odměny, tedy čtvrt království a půl princezny. Hamižný princ se však odmítá spokojit s takto nízkou odměnou a potřebuje najít cestu, jak získat celou princeznu a k tomu ideálně i celé království.

Pokud je za záchranu princezny odměna půl

království, můžeme předpokládat, že velikost získaného území je dvakrát menší pro každou generaci počínaje králem. Za záchranu krále bychom tedy získali celé království, za záchranu jeho dcery polovinu, za záchranu jeho vnoučete čtvrtinu a tak dále. Provedeme-li nyní jednoduchý výpočet, zjistíme, že čtvrtina království je rovna polovině princezny. Hamižnému princovi nyní stačí chvíli hrát zamilovaného prince, který vymění čtvrtinu království za druhou polovinu princezny, aby si ji mohl vzít za ženu. Král je samozřejmě rád, že jeho dcera nebude rozříznuta na dvě části, proto s tímto výměnným obchodem souhlasí. Netuší však, že brzy přijde o vše.

Z pohádek lze vyčíst, že král vždy provdává svou nejmilejší dceru, můžeme tedy usoudit, že starším a hamižným dcerám (pokud nějaké má) v závěti nic neodkáže, a vše tedy jednou připadne té nejmladší. Díky tomuto všeobecně známému faktu je princ schopen velmi jednoduše nabýt mnoho majetku. Zatímco sluhové připravují svatbu a svatební hostinu, princ v království svého otce najme vraha, který následně na svatbě zinscenuje vraždu princezny otce (případně i matky, pokud je ještě naživu) tak, aby to vypadalo jako nešťastná náhoda. Princezně (a jejímu manželovi) podle poslední závěti připadne celé království, ve kterém nyní mohou až do smrti šťastně vládnout!

Vojtěch Dašek (oktáva)

Není travička jako travička

Jestli čekáte, že se pod travičkou skrývá zase nějaká ekologická povídka a přemýšlíte, jak může obyčejná tráva zničit svět, tak s tím můžete klidně přestat. Na to jsem zatím nepřišla. Nebudu tady psát ani o zelené trávě, kvůli které je fotbal hra, ani o travičce zelené, která je moje peřina. Budu tu psát o travičce, která pase ovce. Tedy v tomto případě je to černá ovce. Černá ovce mojí rodiny.

Nedávno jsem totiž učinila zásadní objev, že i má rodina má ve svém kruhu takovou černou ovci. A ne nějakou obyčejnou! Dříve nebo později na ni narazíte všichni. Buď s ní budete trávit večer v divadle, nebo vám bude otravovat život ve škole. Je to totiž travička! Ovšem jsme v Čechách, takže se držme při zemi. Nečekejte, že to je takový formát jako třeba Lucrezia Borgia, která své nepřátele prý likvidovala

pohárem s otráveným vínem prakticky na potkání. Moje příbuzná si vystačila jenom s jednou jedinou podanou dávkou jedu (a to ještě v kávě – pořád jsme v Čechách...) a už to jí zaručilo nesmrtelnost. Jestli ještě nevíte, tak vám napovím, že moje máma se za svobodna jmenovala Lízalová a její rod pochází z Moravy od Brna. Poslední dílek skládky zapadl (alespoň u těch vyšších ročníků) a je jasné, že v mám v sobě kousek Maryši. Nešťastné to dívky, která pocházela ze statku, a tudíž si nemohla vzít svého milého Francka, který byl chudý a šel na vojnu, ale musela si vzít starého vdovce Vávru, který měl

mlýn. A až potud je to víceméně pravda. Odmyslíte-li si, že ten vdovec se nejmenoval Vávra, ale Turek, děti neměl tři, ale pět. A také nebyl tak starý, jak si možná představujete. Vždyť ve čtyřiceti nejste ještě žádní staříci nad hrobem! Zda měl mlýn, nevím. Faktem je, že Maryša s ním prožila víceméně šťastný život (prý ty dohodnuté sňatky byly o dost stabilnější, než když volíme sami), jeho děti mu vychovala s láskou a snad i nějaká dítko povila. Svého muže sice přežila (dožila se požeňnaných 91 let), ovšem její manžel zemřel stářím, a nikoliv po hrnku kávy s otrušikem – tedy se starým dobrým arzenikem.

Takže vidíte, že pokud se na černé ovce podíváte zblízka, nemusí být až tak černé, jak se na první pohled zdá. Třeba se jen někdo chtěl otřít o váš rod, stejně jak to v mém případě udělali bratři Mrštíkové. Tak když vás někdy pozvu na hrnek kafe, klidně si ho dejte. Přece jenom je moje příjmení Jánošíková. A ano, děda pochází ze Slovenska od Martina, stejně jako Juraj Jánošík, ale to by byl úplně jiný příběh. A bůhví, jak to tenkrát vlastně bylo!

Klára Jánošíková (sexta)

Zkušenost

Tři roky poslancem

Jako mladý nadějný kvartán se zájmem o okolí jsem se rozhodl angažovat a připojit se k pozoruhodnému projektu „Studentského parlamentu“. Byl jsem tak vlastně přítomen u jeho zrodu.

Vyhrát v prvních volbách nebylo těžké, přestože mi kompletně chyběla představa o tom, čím se bude samospráva zabývat. Na dvě volná „křesla“ totiž připadali, pokud se dobře pamatuji, dva nebo tři kandidáti. Činnost parlamentu si navíc do té chvíle nedokázal představit asi nikdo.

A tak jsme se my, mladí nadějní Porgáni, začali podílet na chodu školy. Jenže realita byla taková, že nově vzniklý parlament v podstatě neměl co řešit. Pravdou je, že naše škola je takřka ve všem chvalitebná až výborná. Tento fakt jsme si ověřili i později, když naši zástupci začali vyjíždět na sjezdy studentských samospráv (SNS), aby načerpali inspiraci od ostatních škol. Vraceli se často s tím, že ostatní parlamenty pořádají lyžáky, školy v přírodě či jiné zábavné akce pro studenty, které na naší škole

fungují pod záštitou profesorů nebo studentů.

Nadarmo jsme tedy řešili nedostatek toaletního papíru na toaletách, které nakonec byly z gruntu přestavěny. To, jak parlament fungoval, dodnes ukazuje roky neaktualizovaná „nástěnka“ u vchodu do školy, o které jistě mnozí slyší poprvé.

V uplynulém volebním období, které také bylo mé poslední, se vše začalo ubírat novým, lepším směrem. Jako by obilí konečně uzrálo, třetí předseda Jonáš Stoilov ho sklídlil a společně nejprve s Johankou Žižákovou a později s mým kolegou Štěpánem Losem z něj začali mlít mouku. Parlament začal naplňovat svůj potenciál například v podobě přednášek pro školu i veřejnost. Já jsem si splnil primánský sen o organizování LPGa, které nyní budu předávat dál.

Mít na škole studentský parlament je určitě skvělá věc. A to i přesto, že je ve škole třeba všechno v pořádku.

František V. Novák (oktáva)

Byla to úžasná životní zkušenost

Po necelých sedmi letech na PORGu nás opouští angličtinář Daniel Lang. „Odcházím v dobrém,“ říká a vysvětluje důvody svého pololetního odchodu. Mluví však také o tom, co by na škole změnil, i o potřebě dialogu a respektu k jiným názorům.

Proč jste se rozhodl opustit PORG?

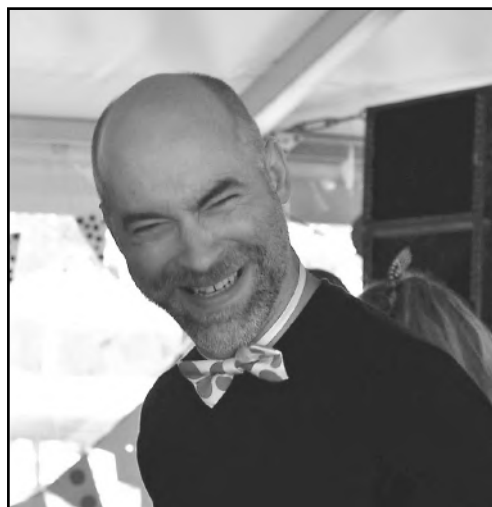
Já to nedokážu nějak jednoduše říct. Nebylo to ze dne na den, přemýšlel jsem nad tím dlouho, v podstatě rok. Držela mě tady moje třída (současná septima; po odchodu p. prof. Langa ji přebírá p. prof. Pokorný, pozn. red.) a prostě to tak nějak vplynulo. Není to jeden důvod, že bych se nějak naštvál nebo urazil, je to spousta maličkostí, a když se daly dohromady, řekl jsem si, že je čas se posunout někam dál. Jsou to spíš věci technického rázu, netýká se to studentů. Jsou to věci, který já bych chtěl dělat jinak, ale nejde to, protože je to nějak nastavený, a spousta jiných věcí, u kterých si říkám, že už je ve svém věku dělat nechci. Váhal jsem rok, rozhodl jsem se v listopadu, že je čas do toho šlápnout, aniž bych měl jinde cokoli jiného. Prostě jsem si říkal, že to nějak dopadne. Odcházím v dobrém, není tu nic negativního, že bych se s někým rozkmoťil.

Jak budete vzpomínat na těch necelých sedm let?

Určitě dobře. Hodně mi to dalo a taky mi to spoustu vzalo, třeba jsem za těch pár let tady zešedivěl. (smích) Byla to úžasná životní zkušenost, určitě toho nebudu litovat. Ale asi potřebuju nějakou změnu, dělat věci jinak.

Kam po odchodu z PORGu směřujete?

To je tajný! Můžete napsat, že do Bohnic, což je pravda. (smích) Jdu učit angličtinu na Vysokou hotelovou školu do Bohnic, takže budu působit na „vysoké půdě“. Zase to bude něco jiného, nebude to takový hraní si s dětma, tam už jsou ti studenti dospělí. Došlo k tomu obrovskou náhodou přes moje osobní kontakty a shodou okolností je to i zábavná věc, protože tam znám lidi, kteří studovali stejné střední školy jako já a teď to tam řídí. Takže je to i

takový zvláštní spojení osudu, že se to takhle celý zamotalo. Určitě to bude výzva. Mrzí mě, že tam tu literaturu, kterou jsem se tady se svou naivitou snažil prosadit, nebudu moct učit, protože na hotelové škole to nikoho nezajímá. Ač jsem to vystudoval před pár lety a strašně mě to bavilo, tak Shakespeara tam asi nepoužiju.

Je něco, co byste chtěl vzkázat studentům?

Ať se jim daří, ať poslouchají učitele – a to nemyslím kvůli tomu, že jsem učitel. Velmi dobře chápu, že teď to neocení, ale z vlastní zkušenosti vím, že učitele, které já jsem třeba neměl rád, protože byli příliš přísní nebo s nimi při hodinách nebyla sranda, si dodnes pamatuju. Ne ty, kteří byli průměrní, kteří se snažili být děsně dobrácký, děsně kamarádský, ty už si v podstatě nepamatuju a taky nás skoro nic nenaučili. Pamatuju si angličtinářku, která byla strašně přísná, hrozně nepřijemná, komisi, ale z toho, co nás naučila, dodnes žiju. A i na vysoké škole to bylo stejné. Takže ať se učí, ať jsou rádi, že se jim někdo snaží zpřístupnit nějaké informace, ať proboha nechají ostatní mluvit, vyjádřit svůj vlastní názor, protože o tom to je. Nejde jenom o to, že někdo má svoji pravdu, ale jde o ten dialog. Takže to bych jim vzkázal – ať mají otevřenou mysl, ať se snaží učit i to, o čem si třeba myslí, že je momentálně zbytečné, ale fakt nevědí, kdy se jim to v životě bude hodit. A to opravdu neříkám jako učitel, ale jako člověk, který je o něco starší než oni. Můžu potvrdit, že tak to v životě opravdu chodí.

Vojtěch Voska (oktáva)

PRAMAKO

Koronavirus a všechna opatření – sociální izolace, rušení akcí a tak dál. Známe. Zrušení se nevyhnulo ani Hanspaulské lize. Dlouhou dobu to tedy vypadalo, že náš věhlasný klub si na svou druhou sezonu bude muset počkat do podzimu a že všichni hráči budou pokračovat ve své ostré (či méně ostré) individuální přípravě.

S ústupem pandemie a uvolňováním opatření na začátku léta však vysvitla jiskřička naděje. Rapid, stejně jako sesterská Vocasuna, byl zapsán do mnohem menší a jistým způsobem útulnější soutěže: PRAžská MALá KOPaná. Vysloužil si zařazení do třetí, a tedy i nejnižší třídy (nicméně podotkněme, že hrát třetí ligu PRMAKO zní mnohem vzletněji než hrát hanspaulskou 8.0).

Zařazení to bylo podle průběhu sezony odpovídající. Hned v prvním zápase borci předvedli povedený výkon, který ovšem stačil pouze na remízu. Obecně se dá hovořit o tom, že forma výsledková byla mnohem horší než forma herní. Jinými slovy, pěkný výkon jsme většinou prokaučovali několika individuálními hrbkami.

I proto Rapid do nadstavbové části vstupoval v nižší části tabulky. Na začátku nadstavby také začaly personální potíže. Hostující hráči, mezi něž se zařadil i bývalý student a oblíbený školovpřírodní instruktor Jakub Švejkovský, však zahráli skvěle. I díky tomu měl Rapid až do posledního zápasu naději na pohár za třetí místo. Smolnou prohrou v posledním zápase však tato naděje zhasla.

Další sezona ale začne co nevidět a o kvalitní fotbal nebude nouze. A možná se na trávníkudočkáme i nějakého toho překvapení.

František V. Novák (oktáva)

Koronasport

Zní to už poněkud ořepaně, ale koronavirová pandemie zasáhla snad do všech sfér našeho života. Různá opatření ve většině zemí světa znemožnila konání sportovních klání, největší vrcholy nevyjímaje.

Sportovní fanoušci už možná vědí, které vrcholy mám na mysli. Pro mě jsou to především mistrovství světa v hokeji, které se letos vůbec neuskutečnilo, dále pak mistrovství Evropy ve fotbale, které se mělo naprosto výjimečně konat nikoliv na jednom místě, nýbrž v různých metropolích Evropy, a nakonec samozřejmě vrchol nejvyšší – letní olympijské hry. Ty byly odloženy na příští rok.

Zajímavá řešení přišla od pořadatelů i účastníků déle trvajících soutěží, jako jsou například fotbalové ligy či závody formule 1. Konalo se hned několik virtuálních klání. V případě fotbalu šlo o turnaje ve hře FIFA 20, u formule se jednalo o veřejně vysílané virtuální Grand Prix na platformě hry F1 2019. Těch se účastnilo i několik aktivních pilotů F1. Kromě toho stáje formule 1 poskytly své továrny a zaměstnance k boji s virem – většinou pro výrobu ventilátorů na umělé okysličování krve. Hlavní je ale to, že sportovní „průmysl“ nezanevřel na své fanoušky a až na výjimky se rozhodl to nevzdat. A to je na sportu přece to hlavní, ne?

František V. Novák (oktáva)

Tiskovka s Robem Wilsonem

Asistentka (A): Rob Wilson je 31letý režisér, autor dvou oscarových filmů (*Vás šest a já*, *Proč mě nemiluješ?*). V jeho filmech hrály hvězdy jako Leo DiCaprio či Emma Watson. Často své příběhy situuje do stereotypního prostředí a ojedinělým způsobem popisuje všední problémy normálních lidí. A nyní prostor pro vaše dotazy.

Reportérka 1 (R1): Kde máte své oscarové sošky?

Rob Wilson (RW): To jste se teda nemohla zeptat hůř. Mám je na policiče na záchodě. Ale teď, když jsem to na sebe prozradil, už asi žádná nepřibude.

R2: Na jaký svůj film jste nejvíce a nejméně hrdý?

RW: *Vás šest a já*. Nejlepší je určitě proto, že tam hrají mé skvělé přítelkyně.

R3: A nejhorší proto, že zapříčinil váš rozvod?

RW: Je to tak. Víte, se slávou přichází změny. Hlavně, že se to divákům líbí.

R4: Co děláte v čase, kdy zrovna nepracujete na žádném ze svých filmů?

RW: Pracuji pořád. Ale jestli se ptáte na mé koníčky, tak trávím hodně času ve vířivce nebo na masážním stole. Ale i tam člověk může načerpat inspiraci.

R5: To vás baví, být ve vířivce sám?

RW: Já? Ve vířivce? Sám? Kde jste to vzala?

R5: Proč chodíte tak často na masáže? Koluji zvěsti o tom, že některé části vašeho těla nejsou v nejlepším stavu. Co je na tom pravdy?

RW: Tak víme, že některé části mého těla fungují na jedničku. A o zbytek se stará mé masážní komando.

R1: Jak vypadá natáčení oscarového filmu?

RW: Je to složité. Pro některé herce je náročné skousnout, že středem pozornosti jsem zásadně já.

R2: Na jakém filmu právě pracujete? Je to tajné?

RW: Je to tak. Ale co bych pro vás neudělal.

A: Bobíku, nic pro ně nedělej!

RW: (odmlka) Pracuji na filmu s názvem *Za pět minut dvanáct*.

R3: *Za pět minut dvanáct* holek?!

RW: Je to tak. Film je z prostředí několika sestřiček, které pracují na urgentním příjmu.

R4: A na jakou známou hereckou tvář se můžeme těšit tentokrát?

RW: Mně se lépe pracuje se začínajícími herečkami.

R5: Kdy jste se rozhodl stát se režisérem?

vedení scénky na ŠvP Štúrovo

RW: To jsem chtěl oslnit svou první velkou láskou. Tak jsem zrežiroval velký trhák *Betlémské představení*. Svůj účel to splnilo. Spali jsme vedle sebe po o. A tak to všechno začalo.

R1: Svou tvář jste propůjčil mimo jiné projektu „Zachraňte lesy“, který se snaží uchovat amazonský prales nedotčený.

RW: Je to tak. Někdy je to pro dobrotu na žebrotu. Místo toho, abych chilloval doma ve vířivce, letím až někam do Brazílie a tam se mě ptají jen na to, proč jsem přiletěl tryskáčem. No asi proto, že v hangáru je mi tryskáč k ničemu!

R4: Myslím, že novináři spíše naráželi na negativní vliv, který má spalování fosilních paliv.

RW: Vždyť na to mám, tak proč bych nelítal? V dnešní době si člověk za peníze koupí vše. A kdo tvrdí opak, ten peníze nikdy neměl.

R5: Prý jste také majitelem velmi bohatého vozového parku. Co například vlastníte?

RW: Jedno červený, to je, myslím, ferrari. Jedno tmavě modrý bez střechy. Pak nějakýho veterána z roku 1840...

A: 1940, Bobe.

RW: Je to tak, 1940. A pak ještě nějaký další.

R2: A čím jezdíte do práce?

RW: Já nejezdím do práce, práce jezdí za mnou. A když už někam jezdím, vozí mě šofér. Poslyšte, co kdybychom tuhle tiskovku dokončili u mě doma... třeba ve vířivce?

Jonáš Stoilov (oktáva 2019/20)

Pražská práva

Původně jsem chtěl v tomto prostoru dopodrobna vylíčit, jak to máme na právnické fakultě v Praze skvělé, kolik lidí spojených s PORGem můžete na chodbách potkat, proč byste měli svůj vysokolský titul získat právě tady a tak dále a podobně fádňe a nečtivě. Ano, Porgánů máme na právnické hodně, navíc někteří docházejí z jiných fakult do naší menzy, svého času jediné otevřené v okolí, někoho tak potkáte dost často. Rozhodně nehrozí, že by se tam našinec ztratil.

I po jedné pětině studia mohu říci, že jsem v zásadě spokojen. Samozřejmě to není úplně bezstarostná idylka, spousta věcí mi vadí a štvě mě, ale asi nikdy není nic úplně ideální. Každý třeba nadává na ŠOL, ale jen dokud nezažil SIS, který snad běží ještě na disketách a jenž při přihlašování na předměty vždy spolehlivě spadne, což je snad jediná jistota toho systému.

Ve spojitosti s odchodem ze známého prostředí, v němž jsem byl bez dvou měsíců vlastně deset let a na něž rád se slzou v oku vzpomínám, se mi v hlavě začal rodit nápad na ucelenější článek, který by se věnoval i fenoménu s právem neodmyslitelně spojeným, totiž společnosti a neschopnosti lidí spolu mluvit a hledat odpovědi na důležité otázky skutečně společně.

Pokud mi na PORGu za těch osm let v Libni něco vadilo, byl to nejvíc fakt, že je co do studentstva neskutečně názorově monolitický a k názorům mimo své úzké spektrum ne zrovna otevřený a tolerantní, což jsem párkrát na vlastní kůži zažil. Ale nezlobím se, protože k tomu má naše, teď už tedy vaše, škola v uvozovkách ty nejlepší předpoklady – jeho studenty jsou lidé z jedné jediné společenské vrstvy z jednoho jediného města, navíc ve věku, kdy se nějaké politické uvažování teprve vyvíjí. V té době má přirozeně sklony k určitému přepjatému vnímání a jiným fenoménům, o nichž se rozepisuji níže, tím spíše, že vlastně nemáte ke svým názorům zrcadlo. V této souvislosti upozorňuji, že i já si svůj ucelený světový názor stále tvořím a v žádném případě se tu nestavím a nikdy se nepostavím do role nějakého arbitra či univerzálního měřítka.

Věřím však v to, že všechno jde změnit, když se chce. Tedy, ne že by kolem dějin otočil jeden

atrium PF UK

jediný článek jednoho bývalého studenta, takové ambice nemám. Ale pokud se nad ním alespoň pár lidí zamyslí, budu nepochybně potěšen a snad to i něčemu pomůže. Víte určitě dobře, že se v jisté části politické scény hovoří o potřebě změny stylu vedení státu. S takovým názorem se ztotožňuji, ovšem s tím dovětkem, že aby se něco trvale změnilo, je potřeba zatratit způsob myšlení, který ovládá většinu voličů současných i budoucích, který je bytostně nedemokratický a který jsem v minulých letech mezi studenty PORGu pozoroval.

Mezi základní kvality člověka, který se zve demokratem, by totiž podle mne měly patřit určité ctnosti. V první řadě je to respekt k protivníkovi. Nepovažujte prosím voliče jiných stran než té vaší za hloupé. Přezíravostí nelze dosáhnout ničeho, navíc tím ukazujete vlastní nevyzrálou a slovy jednoho sametového hesla: „Jste jako oni.“ Diskutujte spolu, rozhodně nejen se svými soupeřícími, a snažte se druhé poslouchat. Váš názor není o nic lepší než názor někoho jiného. Též přijímejte výsledky voleb všeho druhu. Tentokrát vyhrál někdo, příště to může být klidně někdo jiný. Nebud'te selektivně tolerantní jen k nějaké názorové škále.

Mé druhé doporučení s prvním úzce souvisí. Nepovažujte svou ideologii za univerzální dobro, kterým se každý musí řídit. Střežte se fanatismu a apokalyptických vizí budoucnosti, které se jistojistě naplní, pokud všichni neuposlechneme. Takto na kost oholené to už moc demokraticky nezní, ale často se

Letiště?

to halí do tak líbivých slov, že je to těžko postřehnutelné. Pamatuji se na to, že v demokracii není předem dána jediná správná cesta, není předem určeno, co je dobré a co špatné. Ani nemůže být, potom bychom se už nepohybovali v rovině demokratické, nýbrž ideologicky založené společnosti. Náš unikátní společenský systém nám umožňuje toto dobro stále dokola hledat.

Se dvěma předchozími body pak souvisí ten třetí. Ani za nic nezjednodušíte pod nějakou únosnou míru. Takovou typickou simplifikací jsou nálepky. Mějte na paměti, že určitá běžná etiketní slůvka mají ve skutečnosti úplně jiný význam, než který jim tou nálepkou v danou chvíli nezřídka přisuzujete. Nejen „sluníčkář“ či „kavárna“, ale i „fašista“, „rasista“ či „šovinista“ se dají jako takový štítek použít. Poslední tři jmenované mají navíc přesně definovaný, historicky daný význam a neinformovaný uživatel takového označení pak vypadá jako nevzdělaný pitomec.

Tak co, nepoznali se v odstavcích výše alespoň někteří z vás? Dost možná ano, a i já k tomu někdy sklouznu, protože je to jednodušší a svým způsobem i pohodlné. A právě tam je zakopaný pes – jak se může česká politika změnit, když „ti dobří“ jsou v principu úplně stejní jako „ti špatní“? Obávám se, že velice těžko. Ano, demokracii teprve budujeme, určitě u nás zatím není neodmyslitelnou součástí národní identity jako třeba ve Velké Británii, Bohu žel. Nečekejme prosím, že nám funkční demokratické uspořádání spadne do klína kvůli tomu, že jsme se rázně vymezili vůči všemu a povýšili se nade vše. Naopak je potřeba spolu mluvit, diskutovat, zamýšlet se nad problémy společně. Ta „druhá strana“ nežije někde jinde, jezdíme spolu každý den v jedné tramvaji, nakupujeme v jednom obchodě a sdílíme spolu jednu zemi, na jejíž správě se všichni podílíme.

Máme-li ambici stát se nositeli pozitivní politické změny, a ne jen vyměnit vedení státu s rizikem, že jednou přijde Babiš se Zemanem znovu, byt' se budou jmenovat jinak, je na čase změnit vlastní způsob myšlení a posunout ho blíže ke skutečné demokracii. Ta totiž v žádném případě neznamená rezignaci na vlastní vidění světa, nýbrž schopnost respektovat i názory od vlastních odlišné a bavit se spolu, i když spolu mnohdy nesouhlasíme. Je to ideál, který není možné stoprocentně naplnit, ale jemuž se, věřím tomu, dá dost přiblížit. Není třeba čekat, až se k tomu rozhoupe většina společnosti. Každý může začít u sebe hned teď.

Lukáš Svoboda (oktáva 2018/19)

Nad Prahou to sviští. Každý rok na letišti přistane víc a víc turistů, loni se číslo blížilo 18 milionům. „Havel“ je tak na hraně svých provozních kapacit. V plánu je proto rozšíření druhého terminálu. Kapacita by se pak navýšila až na 30 milionů cestujících. Takto razantní navýšení by měl reflektovat každý Pražan, protože 70 % z těch, které letiště Praha odbaví, zamíří právě do hlavního města. To je sice pro Prahu dobrá vizitka, počtem turistů překonává třeba i třikrát větší Berlín, problém je ale v tom, že hlavní město nával turistů přestává zvládat. Bobtnající turismus je stín, který těžce dopadá na Pražany. Centrum se vylidňuje. Pro místní se třeba Staroměstské náměstí stalo no go zónou a pod koně už se chodí jenom demonstrovat.

Stojí tedy Praha o turisty? Rozhodně ano! Turismus je nejen důležitým zdrojem příjmů – v roce 2017 tvořil 3 % českého HDP –, ale vytváří i velké množství pracovních míst. Problém je v tom, že Praha si vybudovala pověst města levného piva a nezměrné i nezávazné zábavy, která běžné obyvatele stále více otravuje. Magistrát se sice se současným stavem snaží něco dělat, jde to mu to ale ztuha. Primátoru Hřibovi se povedlo z centra vyhnat třímetrové pandy a krtečky, omezit prodej ruských matrjošek a masek Hitlera i zastavit provoz některých podvodných směnár. Běžný život se ale do historické části města vrací – pokud vůbec – šnečím tempem. A v centru Prahy se tak našinec cítí skoro jako cizinec. Dokud se magistrátu nepodaří skloubit roli jedné z nejoblíbenějších turistických destinací v Evropě s rolí pečovatele o život místních – to druhé by samozřejmě mělo být přednější –, nemá cenu o rozšíření letiště vůbec uvažovat.

Jonáš Stoilov (oktáva 2019/20)

Seriálové okénko: Krimi!

Určitě jste během karantény měli spoustu času, kdy jste se mohli dívat na seriály. Je ale poměrně těžké si vybrat ten správný. Máte-li rádi napínavé a detektivní seriály, tento článek je právě pro vás.

Pokud se chcete jen pobavit, pak mohu vřele doporučit například **Brooklyn 99**, což je čistě komediální seriál, u kterého nemusíte moc přemýšlet. Dobrý mix zábavy a napětí je třeba i Dexter (pokud jste ho ještě neviděli, což není moc pravděpodobné).

Jestli to s krimiseriály myslíte vážně, je nutné začít na severu. Podle mého názoru je nejlepším detektivním seriálem všech dob **Most** (opravdu *Most*, ne *Most!*), který je skvělý i po čtyřech sériích. Je to ale velmi drsné a syrové, doporučuji tedy spíše pro starší. Dalším skvělým seriálem je islandské **V pasti**.

Pro starší publikum je i psychologický **Mindhunter**, moje srdcovka. Neobsahuje příliš akce, jsou to vlastně jen rozhovory se sériovými vrahy. Další americkou moderní klasikou je **Temný pří-**

pad, který se pyšní napětím, skvělým příběhem a hvězdným obsazením. Posledním ze seriálů pro starší je i britský **Ripper Street**, který jsem objevil teprve nedávno, i když je už z roku 2012. Odehrává se hned po poslední vraždě Jacka Rozparovače a popisuje případy detektivů z nejspínavější čtvrti Londýna.

I u nás se v posledních letech natočilo několik dobrých seriálů. Doporučuji mysteriózní **Labyrint**, který má už tři série. Jedná se o detektivku laděnou jako příběhy Dana Browna, v hlavní roli se skvělým Jiřím Langmajerem. O něco drsnější je **Rapl** s Hynkem Čermákem, který je točený ve stylu severských kriminálek. Nejlepším českým počinem je za poslední rok určitě minisérie **Vodník** (má dokonce i Českého lva), která si základní motivy bere z Erbenovy stejnojmenné básně a má skvělou atmosféru.

Otík Goldflam (oktáva 2019/20)

Hudební vokno: Lindemann

Jméno kapely Rammstein už nejspíše většina z vás slyšela, někteří z vás dokonce slyšeli jejich skladby, a možná je někteří z vás i mají rádi. Jedním z prvků jejich klasického soundu je hluboký a mocný hlas zpěváka Tilla Lindemanna. Co by se ale stalo, kdyby se Lindemannův hlas přesunul mimo tuto komfortní zónu?

Lindemann je projekt Tilla (podle něj se i jmenuje) a nemalého jména skandinávské metalové scény Petera Tägtgrena (kapely PAIN a Hypocrisy). S prvním albem Skills in Pills přišli roku 2015. Album bylo spíše zábavnou odbočkou od hlavní tvorby obou hudebníků s kontroverzními klipy Praise Abort a Fish On (doporučuji zhlédnout, je to solidní bizár). Setkalo se však s kritikou, že je příliš podobné tvorbě jejich hlavním kapelám a nepřináší mnoho nového, vyjma Tillova zpěvu v angličtině. Zdálo se, že tímto albem skupina i skončí, jelikož žádné koncerty neuspořádali a hudebníci se začali věnovat svým vlastním projektům (PAIN vydalo roku 2016 album Coming Home a Rammstein roku 2019 vypustili desku Rammstein). Bylo proto dosti překvapující, když toho samého roku, co Till vydal desku se svou hlavní kapelou, vydal desku i s Peterem. Desku jménem Frau & Mann.

Jakkoliv podivně to zní, tato deska se mi po poslechu jeví jako ta skutečně první deska skupiny. Till se vrátil ke zpěvu v němčině, který zvuku skladeb sluší o poznání více než angličtina, album se ve svém žánru nebojí experimentovat, videoklipy jsou nyní jak kontroverzní, tak zábavné a skupina se s touto deskou dokonce vydala na turné. Zkrátka napodruhé se už podařilo, o co se duo snažilo od začátku. Na albu najdeme hudbu víceméně pro každého, kdo tyto hudebníky zná. Máte rádi PAIN? Pusťte si Allesfresser. Máte rádi Rammstein? Pusťte si Ich weiß es nicht. Deska nabízí i zcela nové kusy, ze kterých nejvíce září Steh Auf, které zní přesně tak, jak by kombinace těchto dvou kapel měla znít, a Frau & Mann, které přináší styl, jaký jsme zatím od obou hudebníků neslyšeli nikde. Zajímavými experimenty jsou i symfonické Schlaf Ein nebo

akustické Knebel, které mi ukázalo, že i hudba má jumpscary. A potom jako lahůdku si lze pustit rapový single, který albu předcházela, Mathematik. Každopádně mohu celé album doporučit fanouškům Petera a Tilla a širší porgánské veřejnosti alespoň mnou vyzdvihované nové skladby.

Poslední odstavec bych rád napsal poněkud sobecky. Jak si ti bystřejší z vás všimli, na PORGu jsem dostudoval a je dosti možné, že jsem tím i hudebně dooknoval. Rád bych nakonec vyzdvihl pár novinek, které by vás mohly zajímat. Mongolská folk rocková kapela The HU. Vytváří hudbu, která je v současné době jediná svého druhu. Doporučuji skutečně všem alespoň jednu skladbu si poslechnout. Rozšíří vám to hudební obzory. Jako starší kulturní vložku doporučuji Omara Souleymana. Asi se vám to nebude líbit, ale je to poctivý arabský bizár. A pokud chcete vidět a slyšet skvělý bizár, pusťte si nějaké video finské skupiny Turmion Kättilöt. Letos vydali album Global Warning a z něho vřele doporučuji videoklip Naitu. Možná by vám mělo být aspoň patnáct, ale spíš nemusí. A nejlepší hudba, která kdy byla složena, je Eins Zwei Polizei od Mo-Do.

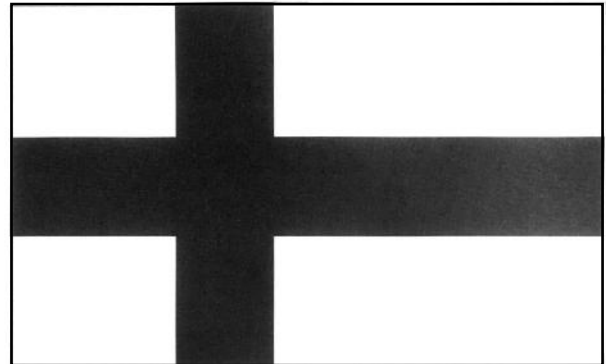
Jakub K. Zajíc (oktáva 2019/20)

Falešný Fin

Mám kamarádku, která tvrdí, že bych se měl dát na stand-up komedii, protože se mi děje spousta bizarních věcí. Občas si říkám, že má pravdu.

Letos jsem se v rámci dobrovolničení na Prague Pride zapsal na směnu, kde jsem měl pomáhat s výzdobou. Pět minut před odchodem z domova jsem se podíval, kde přesně to je, abych věděl, kam mám jít od zastávky tramvaje. Zjistil jsem, že se změnila adresa a že kvůli tomu přijdu pozdě. Po tom, co nám kladli na srdce, abychom chodili včas, jsem z toho byl v mírném stresu, takže jsem po vystoupení z MHD vyběhl až do půlky Petřína, kde se v prostorách restaurace konala akce, na níž jsem měl pomáhat. Dorazil jsem zpocený a zmoklý ve svých jediných pohodlných kalhotách, které jsem už na několika místech zašival, a v mikině. Vůbec jsem totiž netušil, na jakou akci jsem se zapsal.

Možná mi to mělo dojít, když jsem se dozvěděl, že je guest list. Trpaslíčci ale doběhli, až když se začalo řešit, kde budou stát „auta s papalášema“. Ke své hrůze jsem zjistil, že budeme stát u vchodu a kontrolovat jména na guest listu, který z velké části sestával z politiků. Ještě před první vlnou hostů dorazil muž, kterému mohlo být asi padesát, a představil se jako Doug z americké ambasády. V rukou měl zalaminované papíry s vlajkami různých států a cheat sheet s fotkami jejich vyslanců. Návštěvníci přicházeli ve vlnách od lanovky a jednou za čas nám někdo z nich jako by nic řekl, že je z nějakého vyslanectví. Během asi druhé vlny Doug kamsi odběhl a začal něco řešit. Přesunuli se skoro až k vratům, kde jsme stáli, a z jejich rozhovoru jsem zaslechl jen: „Může to udělat dobrovolník.“ V tu chvíli se na mě Američan otočil a povídá: „Finská vyslankyně právě napsala, že nepřijde. Co bys říkal na to, že bys přečetl její část společného projevu?“ Nevěděl jsem moc, co mu na to říct. Byl jsem si až moc vědom toho, že všichni ostatní vypadají výrazně reprezentativněji než já, a nerad bych dělal ostudu, ale na druhou stranu – jak často je člověk požádán, aby zastoupil finskou vyslankyni? „Je to jen jedna věta, to zvládneš,“ prohlásí Doug a podá mi zalaminovaný papír s finskou vlajkou, na jehož druhé straně je skutečně jen jedna věta.

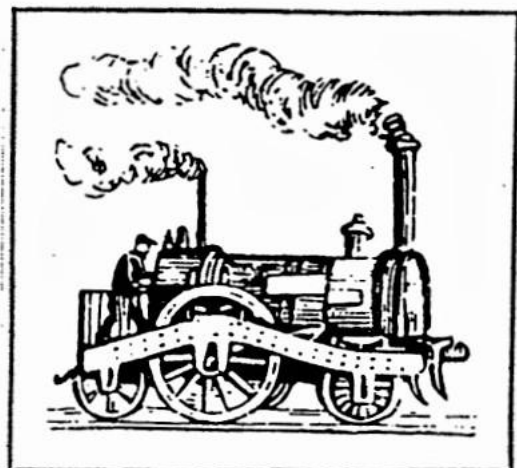

Finsko

Riikka Seppälä *Louis Zamazal*

Dál jsme odškrtávali jména ze seznamu, ale teď jsem byl nervózní, v rukou jsem třímal papír a připadal jsem si hloupě. Americký a mexický vyslanec dorazili asi deset minut po začátku programu a nebyli zdaleka poslední, takže jsme pořád stáli u vrat. Z proslovů jsme slyšeli jen málo, ale říkal jsem si, že až mě budou potřebovat, zavolají mě. Zaslechl jsem něco o vyslancích a pak chvíli zase nic. Potom jsem si ale uvědomil, že se řečníci střídají nějak rychle, a tak jsem popadl finskou vlaječku a úprkem jsem se hnál k pódiu. Ještě než jsem se ale stačil prodrat dopředu, všiml si mě Doug a rukama mi naznačil, že jdu moc pozdě. Očividně si nikdo nevšiml, že schází řečník s číslem šest.

Louis Zamazal (oktáva)

Na cesty bez Porgazínu? NIKDY!

Nechte nás najíst!

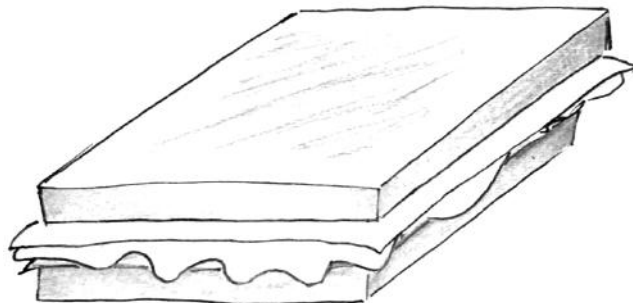
Pro toto zamyšlení jsem si vybral téma mému srdci velmi blízké a věřím, že pro většinu z vás je osobní též. Již možná tušíte, že se dnes pozastavím nad problémem, který sužuje nejednu studentskou duši uvězněnou v lavici a nucenou dennodenně několik hodin poslouchat výklad učitelů. Já s ním bojuji takřka pořád, a proto bych vám rád nyní tento problém přiblížil z mého úhlu pohledu.

Jídlo patří mezi základní potřeby všech lidí na světě nehledě na věk, pohlaví, povolání či společenské postavení. I my studenti máme proto právo dostatečně získávat živiny pro svůj standardní fyzický i psychický růst.

V posledních dobách jsem byl často napomínán, abych nejedl během výuky. „*Schovejte tu housku,*“ povídá p. p. Fišerová. „*No tak, Martine, ten chleba si nechte na později,*“ kárá mě p. p. Janichová. „*Rajčátka si spapáme až o přestávce,*“ promlouvá ke mně s vražedným pohledem v očích p. p. Fessová. Ono se to řekne jednoduše, jíst o přestávce. Ale kdy? Každý podléhá dojmů, že přestávky věnují studenti prokrastinaci, hraní na mobilu či neomaleným fyzickým choutkám vzadu na gaučovém letišti. Z mé strany je tomu však trochu jinak. Pro lepší pochopení vám uvedu příklad z každodenní praxe.

Hodinu končí učitel. Toto heslo je všeobecně známé a bohužel často zapřičiňuje přetahování chemií do přestávek. Většinou se jedná o dvě až čtyři minuty, což je z celkové délky pauzy, deseti minut, poměrně zratelná část. Dále zde máme úklid lavice, zapsání si domácích úkolů, uložení učebnic a přípravu si pracovních pomůcek na další hodinu. Tento celý proces mi tradičně zabere kolem dvou minut. Každý z nás též občas potřebuje navštívit toaletu. Rychlovka většinou zabere okolo minuty a půl, na něco většího je často třeba si vyhradit celou přestávku. A kolik mi toho z přestávky zbylo? Z původních deseti minut jsme se dostali na dvě. Rajčátka či banán se za tuto dobu zkonsumovat dají, ale chleba či housku za dvě minuty vážně nedám. Snažím se, co to jde, abych to stíhal, nicméně i tak mne občas můžete přistihnout při začátku hodiny s kusem žvance v puse.

Důležitou roli v této nepohodlné situaci též hraje délka našeho rozvrhu. Pokud student opouští

školu kolem druhé či třetí hodiny odpoledne, zbývá mu stále trochu energie z oběda. V uplynulém školním roce bohužel vyučování do pozdních odpoledních hodin nebylo výjimkou, a tudíž se odpolední svačina musí též vyřešit ve škole. Vždyť přemýšlení spaluje energii a nejlepším způsobem, jak energii doplnit a přežít do konce vyučování, je se pořádně najíst. Zde však narážíme hned na dva problémy. Všechny přestávky odpoledního vyučování jsou desetiminutové. A zadruhé spousta z mých spolužáků nemá dostatečně velké batohy či kabelky, aby byli schopni si jídlo na celý den přinést z domova (já si před lety musel koupit novou aktovku, aby se mi tam vše vešlo). Uchylují se tudíž z nouze k jiným alternativám. Tou momentálně nejčastější je návštěva tzv. pekárny. Nejenže tam láká studenty možnost protáhnout své ztuhlé tělo a příjemně se projít, cena párečků se v poslední době pohybuje ve velmi příznivém kurzu. Taková výprava sice vypadá ze všech stran pozitivně, avšak stojí nás, studenty, celou jednu drahocennou přestávku. Když už člověk takovou expedici podnikne, rád si svou odměnu v klidu a míru užije. Ten se však již nachází v čase hodiny, a tudíž se vytoužené chálky musí přesunout až na další přestávku.

Co se tedy snažím tímto zamyšlením říci? V žádném případě zde nechci žádného z profesorů urážet či křivě obviňovat za dodržování nastavených pravidel. Pokud však student pečlivě plní své povinnosti, věnuje se výkladu a zapisuje si poznámky, mohla by mu být umožněna konzumace jídla i v době vyučovacích hodin.

Martin Melišík (oktáva)

Zrovna jsem si koupil hrob

rozhovor s řeporyjským starostou Pavlem Novotným

Pavel Novotný (*1981) je starostou okrajové pražské čtvrti Řeporyje, která ještě nedávno oplývala statusem díra. Dříve působil jako kontroverzní bulvární novinář, přičemž si proti sobě poštval řadu známých osobností, zároveň se však netají dobrými vztahy s existencemi jako Jiří Ovčáček nebo Marek Prchal. Jeho současná popularita pramení především z odvážného způsobu vedení řeporyjsko-ruské války, během níž se blýskl fantastickým výstupem v ruské televizi, kde udělal čáru přes rozpočet osmi kreaturám sedícím ve studiu. Na rozhovor jsme se sešli v jeho již proslulé kanceláři v Úřadu MČ Řeporyje. Po celou dobu povídání panovala přátelská atmosféra. Hned na začátku mi navrhl tykání. V odpovědích jsem ponechal nespisovnou češtinu a notnou dávku nadsázky, aby nezmizela autenticita.

Jak vnímáš přechod z bulváru do politiky? Mají tyhle dvě oblasti něco společného?

Jako velký náraz vnímám spíš skok ze soukromý do státní sféry. Řídit redakci bulváru, dvacet lidí, co musí generovat nějaký výsledky, je to samý jako vést úřad. Jako šéfredaktor jsem bral sto tisíc a byl jsem nacista, kterej šikanoval ostatní, aby podávali špičkový výkony. Když mi jako podřízenej někdo nevyhovoval, vyhodil jsem ho. V samosprávě ale nejsou lidi zvyklí na takovej tlak a berou úplně jiný peníze. V bulváru jsem se taky naučil pracovat s udáníma a musím říct, že tady je to podobný. Anonymů přichází dokonce víc, ale já už dokážu pisatele odhadnout. Každopádně dělat novináře je dobrá příprava před vstupem do komunální politiky. Ale nikdo to nedělejte. Vyříd' všem svejm spolužákům z PORGu, ať se kur*a hlavně nepokouší měnit svůj domov. Nechod'te do komunální politiky, děti! Je to hezký, chtít měnit svět, ale nedělejte to, prosím vás.

Jak často jsi v redakci vyhazoval?

Často, protože v bulváru pracuje spousta košťat, co by nemohly dělat normální novinářinu. Bulvár

píší pitomci, ale vedou ho fakt chytrý lidi. Je to důležitá součást žurnalistiky, vždyť má pětkrát víc čtenářů než seriózní noviny. Tady na radnici v Řeporyjích oficiálně nikoho nevyhazuju, tady všichni odchází do důchodu.

Co ve své bulvární kariéře považuješ za úplně největší trapas?

Asi nejtrapnější situace byla, když jsem šéfoval Spy a odjel na dovolenou. Redakci jsem na tejdén předal nějakýmu zástupci a ten vydal článek, že v pořadu televize Nova vystoupila nějaká pornoheřka, pornomaminka. Ale splet si maminky. Takže jsem se vrátil z dovolený a měl jsem na titulce úplně nevinnou ženskou, se kterou jsem to musel žehlit. To jsem se styděl, ale jinak se za svoji kariéru vůbec nestydím.

Proč ses začal víc angažovat v politice?

Politiku jsem vůbec dělat nechtěl. Já jsem byl bulvární novinář a mezitím mě tady v Řeporyjích vyhulenci zvolili zastupitelem. Bylo to tam divný. Všichni zastupitelé zvedali ruku podle starostky, čtyři roky,

tisíckrát za sebou. A v dalším volebním období už se mi ty věci fakt nelíbily. Já jsem nechtěl být starosta, nejsem debil, ne? Akorát pak jsem se díval na seriál House of Cards o politických intrikách a taky jsem nechtěně odhalil jednu kauzu. Normálně mi přeskočilo a já jsem se rozhodl, že budu starosta.

Když se ještě vrátíme k bulváru: Myslíš, že tě víc nenávidí Tomáš Řepka, nebo Kateřina Brožová?

Kateřina Brožová (milenka Jaromíra Soukupa). Tomáš Řepka je primitiv a oběť manipulátorů. Dlouho byl můj kamarád a leccos jsme spolu zažili. Byl mi dokonce na svatbě. Jsem si jistý, že dva dny po tom, co se dostane pryč od Kristelové (*Řepkovy přítelkyně*), budem zase dobrý kamarádi. Kateřina Brožová mě nenávidí mnohem víc. Nikdy mi neodpustila, že jsem ji nechal sledovat paparazzi na rande s bývalým přítelem, od kterého brala peníze, i když už měla rozdělanýho miliardáře Soukupa, a pak o tom napsal.

Když už jsme u Jaromíra Soukupa, co tě vlastně přivedlo na TV Barrandov a jak svoje angažmá produkčního hodnotíš?

Asi tomu nebudeš věřit, ale pamatuju časy, kdy byl Jaromír Soukup úplně normální advokát. Barrandov nebyl vždycky to, co teď vidíte vy. Sice to byla vždycky televize pro debily, to jo, ale Soukup byl mimořádně podnikatel. Vábil mě k sobě a nabízel mi hodně dobrý peníze a já k němu nastoupil v době, kdy jsem si ho vážil. Ten člověk mě naučil vyjednávat, což je potřebný pro moji současnou práci. Kdybych měl postavit vyjednávací tým, Mirek by tam byl určitě. Patří k hrstce lidí, vůči kterým mám stockholmskej syndrom. Nezanevřel jsem na něj a jedinej důvod, proč jsem vlastně u něj nezůstal, byl ten, že jsem bojoval s Brožovou.

Přesuňme se k politice. Kdy můžeme očekávat další bitvu v rámci řeporyjsko-ruské války, o které se píše na Necyklopedii?

Válka s Ruskem, to je něco, co nebylo zakončeno, a trochu mi vadí, že to nepřítel nechal takhle vyhnít. Jak jsem dostal bojovou multikáru, tak od té doby nás Rusko absolutně, ani z jednoho procenta, nebylo schopný nijak zatlačit. Já mám teda pocit, že jsme ho porazili a že už teď žádná válka nebude. Všichni víme, že v Rusku jsou cenzurovaný média, ale setkat se s tím takhle tváří v tvář je něco jinýho. A dokud si můžu sednout a napsat Putinovi to, co jsem napsal, jsme velmi svobodná země.

Byl jsi někdy v Rusku?

Nebyl a nejstrašnější je, že už se tam nikdy nepodívám. Mám rád ruskou literaturu, divadlo a šachovou školu a mám tam spoustu přátel. Deset procent obyvatel Řeporyjí jsou, mimochodem, lidi z bývalýho Sovětskýho svazu. Kamarádi mě hecovali, že na Fortuně byl kurz třicet, že se objevím na Rudým náměstí s multikárou.

Jenom třicet?

Jenom třicet? Správná otázka. Asi si mysleli, že bych to moh zrealizovat. Ale tam se zaprvé nedostaneš multikárou, což málokdo ví, a hlavně už prostě nikdy nepojedu do Ruska. Ale to víš, že mě kámoši přesvědčovali, že dáme multikáru na vlak, ale ta by tam dostala na pr*el.

Plánují Řeporyje v budoucnu vést válku i proti jiným světovým mocnostem?

No já si vždycky dělám pr*el z manželky. Třeba jsem jí nakukal, že jedu na sáňkách vedle do Ořecha pokecat si s paní starostkou. A ona mi to vždycky sežere. Jakmile nám s manželkou začali vyhrožovat anonymové, zeptala se mě, jestli to mám všechno pod kontrolou, a já jsem jí říkal, že až vyhraju, vyzvu USA. Plánuju taky mírový převzetí Třebonic, který se stanou součástí Řeporyjí. Argumentuju po vzoru Putina, že Řeporyje v minulosti přišly o část svého území z několika stran. Já jsem tady našel nějaký dokumenty, z kterých vyplývá, že jsme v roce osmdesát vydali komunistům sídliště Malá a Velká Ohrada. Tak jsem se rozhodl, že až připojíme Třebonice k Řeporyjím, tak až budem oslavovat, přes noc takzvaně na putina obsadím Malou a Velkou Ohradu. Policii řeknu, že na to mám papír.

A anexe celé Prahy se konat nebude?

No ten díl, kterej jsem na Mallu natočil, pokračuje tím, že chceme napadnout Slivenec, ale anexe celé Prahy? Já říkám, že jsem volitelnej jenom v Řeporyjích, tak bych si přál, aby Řeporyje byly větší. Anexe celé Prahy, to se asi nestane, ale možná by Řeporyje mohly celou Prahu řídit. Kdybych se stal primátorem... Já jednou budu primátorem.

Ted' se přesuneme k dětství. Byl jsi takový rebel jako ted'?

Svoji pubertu bych nepřál žádnějm rodičům. Já jsem byl takovej obtloustlej zvědavej hošík, hodně jsem četl, hrál šachy, ale pubertu jsem měl brutální. Otec (*známý bavič Petr Novotný*) byl hrozně populární, on furt jezdil s kapelou a chudák maminka mě nezvládala, tak jsem měl hodně volnosti. Ještě za komunistů, když jsem chodil do třetí třídy, byla jedna jazykovka, takovej PORG Prahy, a já jsem se tam jako jediný dítě z řeporyjský školy dostal. Jenže mě z ní v pátý třídě kvůli chování vyhodili a to samý se opakovalo na střední. Neučil jsem se špatně, ale zlobil jsem. Shodil jsem třeba z Novotného lávky do Vltavy třídnici. My jsme tam měli moc neomluvených hodin, tak jsem ji prostě vyhodil. Nějaká svině mě práskla a poslala řediteli obrázek, jak to dělám, i s panoramatem Hradčan. Nakonec jsem slavně odmaturoval na obchodní akademii.

Jak těžké bylo přimět tě k učení?

Já jsem měl tu kliku, že jsem si vystačil s trojkama. Stačilo dávat pozor ve škole a doma jsem se už učit nemusel. Neměl jsem problém zapamatovat si nějakěj dlouhej text, mám dobrou paměť, ale učení mě nikdy nebavilo. Pak jsem teda nějakou dobu myslel, že budu právník kriminalista, jenže na jednou jsem měl narukovat na vojnu. Já se svojí povahou... No a byl jsem v pr*eli. Tak jsem si našel církevní vyšší odbornou školu a studoval ji tak dlouho, dokud vojnu nezrušili, dohromady šest let. A ted' si v osmatřiceti tajně dělám vejšku. Přihlásil jsem se na Mendelovu univerzitu v Brně, na Zahradnickou fakultu, obor správa zeleně. Jezdím za krajinářema do Brna, vlastně až do Lednice, to je úplné v pr*eli, větší než Řeporyje.

Myslíš, že vysoká škola je pro politika výhodou?

Dobrá otázka. Pro toho komunálního určitě ne, ale je evidentní, že jednou budu primátor a premiér, takže nedostatek vzdělání by mě mohl limitovat. Vejškou chci taky potěšit maminku a tatínka.

Kdyby sis musel vybrat mezi zákazem užívání drsného humoru a expresivních výrazů, který z těchto katastrofických scénářů bys zvolil?

Rozhodně ty sprostý slova. V poslední době pokouším změnit svoje vyjadřování, aspoň v tý veřejný sféře. Vulgarismy jsou opravdu trapný a člověk by se měl v tomhle smyslu ovládat. Pakliže jsem tak chytřej, jak o sobě furt říkám, a takovej velkej šachista, tak bych se asi měl projevovat trošku jinak. Ale já holt mluvím hodně jadrně. Když bych si musel vybrat, humoru se nikdy nevzdám, já humor miluju! Táta mi vždycky říká, a to je komik, že si pro dobrej fór nechám vrtat koleno. A to je pravda. Ted' jsem si zrovna koupil hrob, na takovým pěkným místě, přesně pro starostu.

Co bys byl rád, kdyby v budoucnu dělaly tvoje děti? Přicházelo by v úvahu studium na PORGu?

Mám šikovnou mladší dceru, která hraje od čtyř let šachy, a rád bych, aby šla na prestižní gymnázium. Sám jsem chtěl studovat na PORGu v Libni, připadal jsem si chytřej, tak jsem to zkusil, ale nevzali mě. A co by měly dělat moje děti... Jde spíš o to, co chci, aby nedělaly. Já byl vždycky takový hovado, fetoval jsem a nechápal, co ty rodiče maj, ty vole. Jenomže co je strach o dítě, pochopíš až později. Mně je vlastně jedno, co budou moje dcery dělat, jen se děším toho, že si přivedou největšího debilá v ulici, kterej nosí náušnice, nepracuje, krade, fetuje. Hlavně bych chtěl, aby byly zdravý a šťastný, i když jsme je přivedli do divoký doby.

Jaké jsou tvoje politické plány? Vystoupáš v ODS k vrcholu, nebo založíš vlastní stranu?

Novou stranu opravdu neplánuju, těch je tu už víc než dost a partajní hrátky se mi hrát nechce. Strana je strašně složitá věc a já mám rád politiku, ne politikaření. Jsem skromnej. Plánuju příští rok kandidovat do sněmovny a uvidíme, jak na to bude strana reagovat. Kdyby mě nakonec vyhodili, tak nepůjdu jinam. Založím si tady v Řeporyjích vlastní hnutí Dycky Řeporyje.

Kdyby sis měl postupně vybrat jednu vlastnost začínající na každé z písmen tvého křestního jména, jak by ses charakterizoval?

Takže Pavel... Jsem pomstychtivý. Jsem afektovaný. Jsem vych*aný. Jsem empatický. A jsem... I... Istivý.

Daník Mitrofanov (sexta)

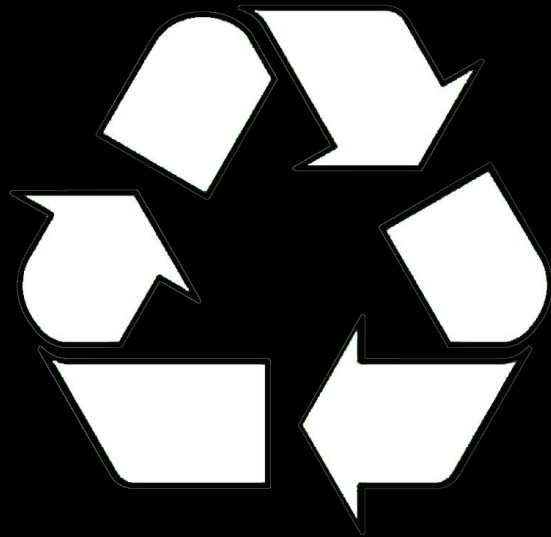
Třídit odpad nestačí

Na nedávné oslavě narozenin mé kamarádky jsme debatovali o klimatickém aktivismu. Konverzace se ale rychle od stávkování stočila k tomu, co pro záchranu planety dělá každý z nás. Nadhazoval jsem, že kromě pořádání stávek se taky snažím nejíst maso, a dostalo se mi zahanbeně znějící odpovědi: „To já nedělám skoro nic.“ Nastala chvilka ticha, kterou pak s úlevou přerušila oslavenkyně s odpovědí, že doma alespoň třídí odpad. Všichni ostatní spokojeně přikyvují, přece jen se tedy chováme zodpovědně.

Jenže ono třídit odpad nestačí. Dokonce ani omezit spotřebu masa a dalších živočišných výrobků nestačí. Nakupovat lokální a bio potraviny bez obalu nestačí. Nejíst ve fastfoodových korporacích nestačí, nenakupovat fast fashion taky nestačí. A stejné je to i s omezením letecké a motorové dopravy. Nechápejte mě špatně, všechny tyto činnosti jsou záslužné a rozhodně jsou důležité. Jsou nedílnou součástí udržitelného světa. Hned ze dvou důvodů ale ani důsledné dodržování všeho výše zmíněného kýžené snížení emisí nepřinese.

Zaprvé ne pro všechny je snižování osobní stopy jednoduché. Respektive pro nikoho to není jednoduché. Bezobalu mám za rohem, farmářské trhy taky kousek a stejně často nakupuji v albertu. Někdy člověk nemá čas, peníze anebo energii na to se chovat podle nejlepšího environmentalistického svědomí. Pořád to ale máme v Praze relativně jednoduché. Jak má člověk žijící na vesnici třídit kovy, když k tomu nikde není popelnice? Jak má jezdit do práce hromadnou dopravou, když není spolehlivá? Jak má nakoupit kvalitní lokální potraviny, když ty v supermarketu jsou dvakrát levnější? Pro velkou část Čechů a Češek je dnes snižování osobní stopy náročné až nereálné, a přitom je v našem zájmu prosazovat ekologičtější a udržitelný způsob života pro všechny.

Zadruhé – a to je možná důležitější – velké procento emisí CO₂eq (CO₂ ekvivalent se uvádí pro zjednodušení, oteplovací efekt ostatních sklení-

kových plynů jako CH₄, N₂O či CF₄ se převádí na efekt CO₂) spadá přímo pod naši vládu, respektive většinově státem vlastněnou firmu ČEZ. Podle dat z Evropské agentury pro životní prostředí za rok 2016 (viz graf z faktaoklimatu.cz) jsou elektrárny Počeradý, Prunéřov, Tušimice, Mělník a Dětmorovice (všechny provozované ČEZem) zodpovědné za více než 17 % všech emisí. Další elektrárny se navíc ČEZ zbavuje ve prospěch uhlíbaronů anebo jim státní instituce udělují výjimky z limitů. Vláda také plánuje rozšířit pražské letiště, a zvýšit tak množství emisí v letecké dopravě. Ten objem emisí, za který je zodpovědná naše vláda, je obrovský (výše jsem vypíchl pouze ty nejviditelnější položky) a změna přístupu by znamenala jejich drastické snížení.

Můžete tak jezdit pravidelně na chalupu 5 hodin vlakem radši než 2 hodiny autem, říkat si: „Ted' jsem pomohl planetě!“ a budete mít pravdu. Dokud ale nepřestaneme spalovat uhlí, situace se příliš nezlepší. Anebo můžete doma přemluvit rodiče, aby změnili dodavatele energie a odebírali ty nízkoemisní, můžete podepisovat petice, chodit na stávky, demonstrovat a dávat vládě najevo, že nekašlete na klima!

Článek je reakcí na text Made in Kašlu na klima publikovaný v Porgazeenu 74.

Jonáš Stoilov (oktáva 2019/20)

Unpopular opinions: PORG edition

Numero uno: Musíme se uklidnit

Kdybych to měl vyjádřit vlastními slovy, jsme přehrocení. Už když jsme byli v primě my, byla vlajkovaná na Běstvině dost na to, aby se celá třída rozhádala, a stejné to je dodnes. Kdykoliv se na školách v přírodě hraje vlajkovaná, musí se člověk připravit na to, že se o tom budou všichni hádat ještě minimálně čtrnáct dní. Bohužel se to však nevztahuje jen na hry a sportovní události. Soutěživá nálada je důležitá, ale musí se držet v mezích a mám dojem, že jsme už daleko za hranicí. Od svých kamarádů z nižších ročníků jsem slyšel, že mají ve třídě tak soutěživou atmosféru, že to vede až k nenávisti. Musíme si uvědomit, že jsme ve škole a jsme tu proto, abychom se učili. Ano, je důležité se snažit být co nejlepší, ale ne na úkor ostatních.

Numero dos: Jsme elitáři

Nejsem z toho nadšený, ale bohužel už to tak bude. Všimám si toho, v jaké bublině se každý den pohybujeme, a někdy mám pocit, že se na lidi mimo ni často díváme skrz prsty. Souvisí to také s tím, jak soutěživými jsme se stali. I v té naší bublině je tendence se dělit podle toho, jak ambiciózní jsme. Hodně to vnímám s blížící se maturitou, protože se bavíme o vysokých školách. Více a více lidí se hlásí do zahraničí, a tudíž je i na nás do jisté míry tlak to udělat také. Upřímně obdivuji ty, kteří dělají AP kurzy a připravují se na SAT, ale nemělo by to být vnímáno tak, že se ostatní flákají a nedělají dost. To, že někdo chce zůstat v Čechách, není známka selhání.

Numero tres: SPVO je špatně

Tohle možná není nepopulární názor, protože jsem myslím ještě neslyšel jediného spolužáka říct, že by ho tento předmět bavil. Spíš než kvůli zábavní hodnotě ho ale odsuzují kvůli dobrovolnické činnosti, kterou musíme dělat. 80 hodin je hodně, obzvláště v septimě, kdy se ještě děje spousta dalších dlouhodobých věcí a náročnost předmětů je vysoká. Kromě časové náročnosti mi vadí také z principu. Dobrovolnickou činnost by měl člověk dělat dobrovolně, ne proto, že by bez toho neprošel ročníkem. Hodně lidí se snaží najít cestu, jak se tomu alespoň částečně vyhnout, což naprosto chápu. Odmakat si 80 hodin je dost na dlouhodobé znechucení kohokoliv. Nebylo by smysluplnější se snažit pomoci najít organizace, kterým bychom skutečně *chtěli* pomáhat? Možná by každý neudělal projekt nebo neodpracoval tolik hodin za jediný školní rok, ale z dlouhodobého hlediska by to mělo pozitivnější vliv.

Numero cuatro: Duch PORGu žije

I přes všechny tyto problémy, které s naší školou mám, si myslím, že duch PORGu není mrtvý. Už jen to, že mám skoro v každé třídě kamarády, je pro mě známkou jeho života. I v přehroceném fotbalu se mohou spolužáci sjednotit v týmy a hrát o víkendech. Na rozdíl od mých předchozích bodů se tento projevuje spíše v drobnostech, ale myslím si, že to k tomu patří. I hezké drobnosti mohou mít nakonec stejně větší dopad než velké problémy.

Louis Zamazal (oktáva)

Kvartánské koronaprázdniny?

Když jsme na začátku března odcházeli z poslední vyučovací hodiny ve škole v tomto roce, pamatuji si, jak pan profesor Haláček říkal, že za tři týdny budeme určitě zpátky. Připadalo nám to hrozně vtipné a vůbec nás nenapadlo, že se do školy nepodíváme rovnou tři měsíce. Tehdy to pro nás kvartány bylo krátce před malými maturitami, takže ti pilnější spolužáci domů táhli všechny učebnice, zatímco ostatní (což byla většina) si vzali jen to nejdůležitější a více než polovinu učiva nechali ve skříňce.

V tu chvíli jsme se radovali, že máme prázdniny. Moc dlouho nám to ale nevydrželo, protože hned druhý den ráno nás čekalo několik úkolů z různých předmětů. Velmi brzo jsme se pak všichni dostali k Teams a následovalo to, co už je nám dobře známé – online hodiny. Ze začátku to byla docela legrace, zvláště když různí profesori (ale i studenti) měli všelijaké problémy s připojením. Avšak byly také dny, kdy jsme sice skončili v půl jedné, ale já dělala domácí úkoly třeba až do čtyř do odpoledne. Na druhou stranu je pravda, že toho i tak bylo asi méně, než kdybychom chodili normálně do školy.

Čas jsme neztratili pouze děláním domácích úkolů, ale především tím čekáním, než to všechno

přetrvá. Mám teď vedle sebe vysvědčení, ale není to jako v minulých letech. Normálně bych se těšila, že si odpočinu jak od školy, tak od spolužáků, avšak teď jsem je skoro tři měsíce neviděla a najednou jsou tu zase dva měsíce úplného volna. Ale s tím nikdo nemůže nic udělat, a tak tedy asi nemá cenu se tím příliš zabývat.

Kdybych tedy měla obecně zhodnotit učení v karanténě, řekla bych, že to bylo náročnější, než se mohlo zdát. Pro některé třídy méně, pro jiné více, ale minimálně pro nás určitě. Jak už jsem zmínila, kvarta je školní rok ve znamení malých maturit, a přestože to malou chvíli vypadalo, že se nám vyhnou, nakonec jsme si je napsali. Hezky online a se zapnutým mikrofonom. Někteří nám říkali, že vlastně tak máme velikou výhodu, ale jiní to tak vůbec neviděli. Možná jsme měli více času na přípravu, ale zase o něco méně času při samotném testu. Velká většina to však zvládla na první pokus, což je skvělé. Nicméně ani tak ještě není zcela vyhráno, protože češtinu budeme psát až v září, na začátku kvinty. Tak nám držte palce!

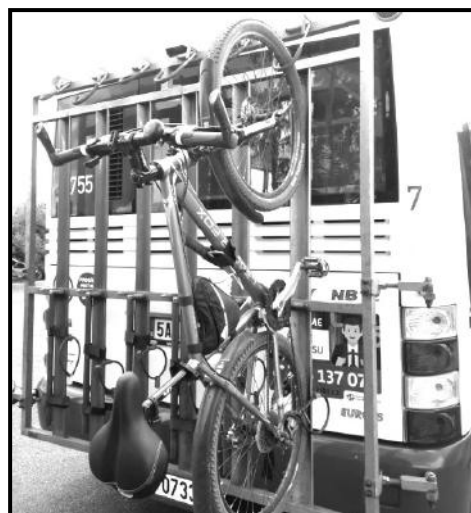
Emma Štorková (kvinta)

Tip

Pražský cyklobus / linka 147

Znáte takový ten pocit, když máte chuť na menší cyklovýlet, ale nechcete jezdit do kopce? (Já jo, cítím ho pokaždé, když usednu na kolo.) Naštěstí vám/nám pražský dopravní podnik vychází vstříc a vždy od března do října nasazuje na linku č. 147 z Dejvické na Výhledy autobusy s úchyty na kola na jejich zádi. Na zastávce Dejvická nebo V Podbabě si vyčiháte spoj s piktogramem bicyklu v jízdním řádu, za asistence (no, spíš dohledu) řidiče své kolo umístíte do úchyty – a jede se. Vystupovat můžete na Internacionální a na výhledské konečné. Pokud tedy stejně jako já patříte k líným svátečním cyklistům, pražský cyklobus je tu přesně pro vás!

Vojtěch Voska (oktáva)

No estamos solos

Než zběsile přelístujete ze stalo se rovnou na perly, udělejte si krátkou zastávku, věnujte mi chvilku času. Já jsem svou chvilku věnovala šesti sympatickým španělsky mluvícím studentům, abych získala nový pohled na probíhající pandemii. Dozvěděla jsem se, že jméno Eliška zní „vážně exoticky“. Že katedrála v mexickém městu Puebla prý vůbec není tak hezká jako ta sv. Víta v Praze. Že odhadování významu španělských slovíček podle francouzštiny nemusí vždy fungovat. Že lidé jsou vlastně milá, od přírody povídavá stvoření. Co je ale hlavní, došlo mi, že jsme si navzájem blíží, než se zdá. A protože už dnes Atlantský oceán ani neznámý jazyk nejsou překážkou, zkuste si aplikaci, jako je *Tandem*. Jestli zažijete *muchas aventuras geniales* nebo třeba *veel geweldige avonturen*, je jen na vás.

Odpovídali:

Estefania – Kolumbie, 17 let

Esteban – Mexiko, 20 let

Sofia – Španělsko, 16 let

Luna – Kolumbie, 18 let

Sofía – Mexiko, 15 let

Rachel – Kolumbie, 19 let

Rozhovory probíhaly v květnu 2020.

Kdy sis uvědomil(a), že by tě situace s virem Covid-19 mohla osobně zasáhnout?

Estefania (K): Docela brzy, ale takhle jsem si to nepředstavovala...

Esteban (M): To je zajímavá otázka. Momentálně studuji (mimo Mexiko), abych získal titul v oblasti mezinárodních vztahů, tušil jsem, že to moji zemi nějak zasáhne. Nicméně mě prvních pár měsíců překvapilo, Latinská Amerika dlouho neměla žádný nahlášený případ nákazy. Trochu jsem začal věřit, že naše imunita je prostě supersilná. Ale v březnu jsme zjistili, že i pro Mexičany je koronavirus velkou hrozbou, a tak jsme byli všichni posláni domů. To byla ta chvíle, kdy jsem si uvědomil, že se mě pandemie taky týká.

Rachel (K): To nevím, věci se tu změnily během chvíle, když začala karanténa, všechno se obrátilo vzhůru nohama.

Sofia (Š): Doopravdy jsem si to připustila, až když se virus objevil v Itálii a Španělsku.

Luna (K): Když nám začala karanténa, to bylo v březnu.

Sofía (M): Až když zavřely školy, brala jsem to dřív spíš jako virus v Asii a Evropě, doufala jsem, že se tu vůbec neobjeví.

Máte zavedená nějaká omezení? Jsou vaše školy zavřené?

Estefania (K): Ano, naše školy jsou stále zavřené. Omezení je spousta, dost to ovlivnilo ekonomiku. Zrovna teď máme online vyučování.

Esteban (M): Ano, tady v Mexiku to ale chodí jinak než v Evropě. Jsme federativní republika, vláda dává rozkazy, například zavření všech škol do konce července. Co se omezení pohybu týče, vymyslela vláda program „Dnes bez jízdy“ (*Hoy No Circula*), který zakazuje používání určitých dopravních prostředků ve specifický den v týdnu. Ale karanténa je volitelná. Mezi lidmi jsou tu velké rozdíly, někteří by si prostě nemohli dovolit zůstat doma.

Rachel (K): Ano, kromě obchodů s jídlem, bank, lékáren a nemocnic je tu vše zavřené, včetně škol.

Sofia (Š): Školy jsou zavřené od března, zrovna jsme tam nastoupili, učili jsme se jen týden. Do dneš-

ka nemohl vyjít ven téměř nikdo, teď můžeme odejít maximálně na hodinu. Když je někdo na ulici bez roušky (a bez dobré výmluvy), musí zaplatit docela velkou pokutu.

Luna (K): Je tu spousta omezení, školy jsou zavřené. Je mi to vážně líto, protože tenhle rok „maturuji“ a školní rok mi končí v prosinci. Vážně se bojím, protože imunitní systém Kolumbijců bývá i za normální situace docela mizerný.

Sofía (M): Jsme v karanténě, ale počet infikovaných stále roste. Je to hlavně kvůli lidem, kteří nemohou opustit svoje zaměstnání, musí dál pracovat, aby udrželi rodinný rozpočet v zelených číslech. Všechny školy jsou zavřené.

Jak se k situaci postavila vaše vláda?

Estefania (K): Ve zprávách o tom mluvili brzy, informovali nás o situaci v jiných zemích. I tak jsme ale nebyli připraveni.

Esteban (M): Já sám nemám problém zůstat doma, ale v kolektivním měřítku je to velký problém. Virus nechtěně roznáší lidé, kteří nemohou jednat jinak, do práce musí.

Rachel (K): Vůbec jsme na to nebyli připraveni, mám pocit, že se postup naší vlády není zrovna nejšťastnější, lidé ji neposlouchají.

Sofía (Š): Nejsme připraveni, nemáme dostatek místa ani materiálů, abychom čelili pandemii. Vláda se asi snažila věci řešit dřív, než se sem virus dostal. Nebyli jsme o ničem oficiálně informováni, zároveň o Covid-19 věděl vlastně každý. Když o tom náš premiér poprvé promluvil, už uběhl měsíc. Navíc jeho zástupkyně záhadně zmizela, naposledy jsem slyšela, že je na Kubě.

Luna (K): Musím uznat, že vláda začala jednat včas, ale lidé moc neposlouchají její doporučení a omezení. Tady je všechno hrozně komplikované, spousta z nás neví, čemu může věřit.

Sofía (M): Tady v Mexiku jsme ve 3. fázi Covid-19. Začíná se uvažovat o rozvolňování opatření, ale co se týče studentů, dokončíme tento (školní) rok online. Je to složité, rozkázat lidem, aby nechodili do práce a měli pak nulový příjem, prostě nejde.

Co ti teď dělá největší starosti?

Estefania (K): Největší problém spočívá v tom, že si lidé nejsou vědomi škod způsobených porušením karantény. Proto se případy nově nakažených nesnižují dost rychle.

Esteban (M): Mně osobně to docela komplikuje plány, přijali mě v práci v Kanadě, měl jsem tam jet na podzim. Teď je ale migrace zakázaná, ještě nevím, co budu dělat.

Rachel (K): Ještě na tom nejsme tak špatně, ale bojím se, že se to vedení vymkne z rukou a nákaza se bude šířit dál a rychleji.

Sofía (Š): Hodně z nás, včetně mě, se bojí o ostatní. Je tu mnoho lidí zavřených doma ve špatných podmínkách. Vláda navíc propouští zločince, včetně těch odsouzených např. za znásilnění, aniž by jejich oběti jakkoli informovala. V ohrožení jsou nejen zdravotníci, někteří politici navštěvují nemocnice navzdory vládnímu nařízení a virus se tak rychle šíří.

Luna (K): Pro mě je to určitě online vyučování, naštěstí máme doma dobré připojení. Moje kamarádka se teď učit nemůže vůbec, a tak jí přepisují sešity, aby se z nich po skončení karantény mohla všechno doučit.

Sofía (M): Mnoho Mexičanů je v současné době bez peněz. Zoufale hledají možnosti, jak uživit sebe a svou rodinu. Když je k tomu člověk ještě izolovaný od ostatních, musí to být dost stresující.

A naopak, všiml(a) sis také nějakých pozitivních změn?

Estefania (K): Je moc hezké vidět, jak se lidé spojují, aby pomohli těm, kteří to nejvíc potřebují. Mnoho lidí projevilo empatii, to se jindy moc nestává.

Esteban (M): Ano, všichni lidé se trochu stáhli, snad to na chvíli pomohlo životnímu prostředí. Zároveň je čas na to, abychom se sami nad sebou pořádně zamysleli, navíc jsem teď po dlouhé době znovu se svou rodinou. Dozvěděl jsem se víc i o jiném způsobu života, který je na jihu Mexika zvaný: „El Zapatismo“ nebo „Las Juntas de Buen Gobierno y Los Caracoles“. Lidstvo si snad uvědomilo, že (ekonomický) systém, ve kterém žijeme, je nesmírně křehký. Nejde jenom o to vydělávat spoustu peněz.

Rachel (K): Překvapilo mě, jak se lidé umí zapojit, když je to potřeba.

Sofía (Š): Lidé se navzájem respektují, váží si jeden druhého. Město je najednou o dost čistší, díky přísným podmínkám policie přichází na mnoho dosud nelegálně pracujících doktorů. Je to zkušenost, ze které se snad poučíme.

Luna (K): Jasně, podle mě se touhle situací učíme, je potřeba lépe se starat o naši planetu, my lidé nejsme všemocní. Navíc jsem teď s rodinou, jindy se skoro nevidáme, není na to čas.

Sofia (M): Alespoň začínám lépe poznávat sebe sama, k tomu můžu trávit čas s rodinou.

Chtěl(a) bys něco vzkázat lidem, kteří bojují se současnou situací?

Estefania (K): Všechno, co se teď děje, nás nakonec vede k úvahám nad věcmi, které jsme dřív dělali špatně. Věřím, že se brzy situace vrátí do normálu a my z ní vyjdeme o něco moudřejší.

Esteban (M): Chtěl bych říct, že tahle situace představuje perfektní šanci změnit se. Pojďme se na chvíli zamyslet, ne nad naší sousedkou nebo kamarádem, každý sám nad sebou. Jsme šťastni se životem, který vedeme? Navíc je to příležitost k zlepšení technologií, vytvoření kosmopolitního života, navázání nových kontaktů po celém světě. Máme důvod s ostatními soucítit a pomáhat jim, přestože třeba nesouhlasíme se způsobem, kterým žijí. A konečně, je čas naučit se novým věcem!

Rachel (K): Nikdy neztrácejte víru, s Boží pomocí se z toho dostaneme a všechno zas bude dobré.

Sofia (Š): Skončí to, podobné věci už se v minulosti staly a dnes máme daleko vyspělejší technologie i lékařství. Přestože vám chybí fyzický kontakt s lidmi, stále s nimi můžete komunikovat. Dodržujte pokyny lékařů a profesionálů v oboru. Oni tomu rozumí lépe než my, tak se prosím nesnažte vymýšlet nějaké perpetuum mobile, díky.

Luna (K): Nebojte se, neztrácejte víru a naději, dřív nebo později bude všechno zas v pořádku. Já osobně věřím, že někdo tam nahoře nám už brzy pomůže.

Sofia (M): Kéž mají všichni nemocní dost síly, naděje a budou schopni virus porazit. Dříve či později budete se všemi svými blízkými, budu na vás moc a moc myslet.

Eliška Vystavělová (sexta)

aplikace dostupná ZDE

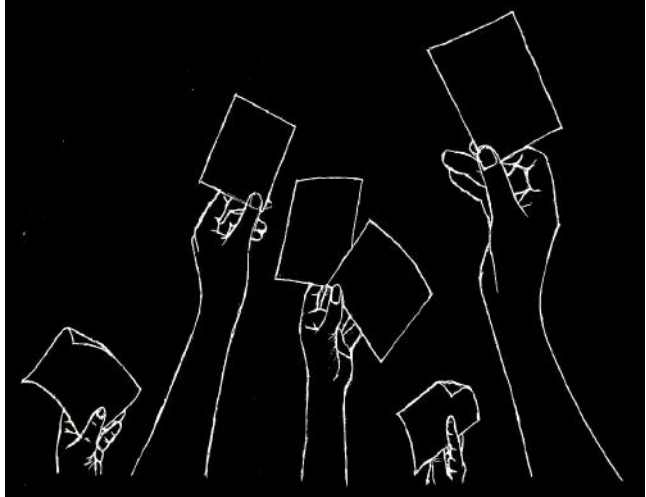
Jenomáci: Nejsi to i ty?

Už když paní doktorka Podpěrová sesedá z kola a rázným krokem míří do své angiologické ordinace, má čekárnu plnou lidí mávajících papíry nejrůznějších velikostí a dožadujících se audience u své oblíbené lékařky. To jsou jenomáci. Lidé, kteří chtějí „jenom“. Jenom recept, jenom se přišli zeptat. Přicházejí zásadně bez objednání, neboť jsou přesvědčeni, že jejich přání bude vyhověno během několika pikosekund, ale ouha – vzpomenu si pak ještě, že je bolí tady a támhle a že ještě potřebují tohle a návštěva se rázem protáhne klidně na dvacet minut.

Jenomáci se stali každodenním koloritem nejedné ordinace. Paní doktorka Podpěrová je na ně připravena a vypořádává se s nimi s humorem sobě vlastním, je totiž jasné, že oni jen tak nezmizí. A ruku na srdce, nebyli už jste u lékaře taky párkrát za jenomáky?

Vojtěch Voska (oktáva)

*námět a odborná spolupráce
MUDr. Monika Podpěrová*

Jedna ruka netleská

Letěl jsem. Letěl jsem překvapivě dlouho a vysoko. Čas byl zpomalený a já si uvědomil, že záchrana už není možná. A pak přišel dopad, tvrdý a rychlý, stejně rychlý jako sled zvuků a hlasů, který se při pádu míchal do jednoho jediného tupě překvapeného výkřiku.

Je to asi zvláštní, ale za osmnáct let svého života jsem ještě neměl nic zlomeného. Také jsem nikdy nebyl v nemocnici Na Bulovce (a teď už vím proč). Změř budov s maličkými čísly, podle kterých se máte orientovat, věčný ping-pong mezi odděleními, kde vy jste míčkem a byrokracie pálkou.

Abyste mohli za doktorem, musíte mít rentgen, abyste mohli na rentgen, musíte za doktorem...

No jo, ale ne na rentgen na čtyřce, ale na rentgen na trojce. Jo jo, na trojce rentgen je, ale zas doktor ne. Co tu vůbec děláte? Běžte na jedničku...

Na jedničce je i urgentní příjem, takže přestože jsou přede mnou jen dva pacienti, za každého z nich zvládne sanitkou přijet ještě pět seniorů se zlomenou kyčlí (s přednostním příjmem). Tenký hlásek plný bolesti se nese chodbou. *Pomozte mi. Babička na vozíku už tu čeká přes hodinu.*

Sedím tu už dvě hodiny, doktorům zrovna přiváží kuře. Jedné sestře zvoní telefon, jako melodii má Help od Beatles. Lavička pode mnou se prohne a zavrže, když na ni dosedne další člověk. Starý pán si chce koupit něco v automatu, který nefunguje. Zno-

vu a znovu vhadzuje koruny, které ale ihned propadávají zpět.

Vy tu ještě jste? Kolem prochází sestřička z příjmu a tváří se překvapeně. Jak dlouho čekáte? Vkládá balík do trubkové pošty. Přes dvě hodiny. Trubka vydá dutý zvuk a vcucne vložený obsah. Tak to je ještě dobrý.

Čekárna je teď skoro prázdná. Jen na stolku sedí potetovaný chlapík s vytrénovanými svaly a naštvaným výrazem. Čas běží, ještě hodinu a jdu na řadu. Konečně. Doktor je očividně odborník. *No jo, máte to asi zlomený, běžte na rentgen...*

Otík Goldflam (oktáva 2019/20)

Star Wars: Vzestup Skywalkera

PRO

Star Wars mne provázejí celým mým dosavadním životem. Jako úplně mrně usínající u čehokoliv, co se vysílalo po dvacáté hodině, jsem zhlédl v té době nejnovější díly I, II a III (a císař Palpatine byl u mne zásadně *palap-týn*). Na základce jsem poté objevil kouzlo starších epizod IV, V a VI, přičemž strhující závěr posledně jmenované jsem si pouštěl znovu a znovu během několika dní. Není tedy divu, že ani nejnovější trilogie mne nenechala chladným a už coby gymnazista jsem nové příběhy z předaleké galaxie s nadšením hltal v kinech; poslední, divácky rozporuplně přijatý díl *Vzestup Skywalkera* nevyjímaje.

Ano, šílená kadence dějových zvrátů, nějaká ta odhalení cimrmanovského typu „nejsem tvůj syn, jsem tvoje babička“, motivační proslovy s různou mírou upoceně strojenosti, několik dalších bizarností – to vše závěr velkolepé ságy obsahuje. ALE!

Je to především mimořádně dobře zvládnutá filmařina. Tvůrčí tým s režisérem Abramsem v čele srší nápady, sází na akčnost (a že jí tu je!), projevující se zejména v nesčetných soubojích mnohých podob, a samozřejmě také na úchvatné kulisy celého příběhu, ať už jde o jednotlivé planety, interiéry všech možných strojů nebo architekturu sálu, v němž se odehrává to hlavní, co bych nerad prozradil.

PROTI

The Rise of Skywalker je jednou z nejlepších (nejspíše) nezamýšlených tragikomedíí posledních let. Přesněji řečeno – komedií; tragické pocity se dostaví až po zhlédnutí filmu, neboť teprve poté si uvědomíte, jak to bylo celé pitomé a že ty dvě a půl hodiny jste mohli věnovat něčemu lepšímu. Ale vždyť jde o Star Wars! Jak je to možné?

Je pravdou, že pozice Disney po uvedení osmého dílu byla nezáviděníhodná. Režisér-rebel Rian Johnson dostal při psaní *The Last Jedi* až příliš volnou ruku a při hře na Quentina Tarantina zcela zapomněl, že na jeho dílo ještě musí někdo navázat. Hlavní záporák mrtev, Luke Skywalker taktéž, hrdinných povstalců žije asi deset. A ouha, v závěru trilogie naši hrdinové nebudou mít co dělat a s kým bojovat. Kurňa.

Devátý díl je panickým výtvořem a je to vidět. Příběh *The Rise of Skywalker* je opravdu, ale opravdu pitomý. Kde se vzal, tu se vzal, císař Palpatine žije a s flotilou schopnou ničit planety opět hrozí celé galaxii (proč vůbec stavěl dvě hvězdy smrti, když mohl toho samého docílit s několika desítkami lodí?). Naši hrdinové jej musí zastavit, jenže ouha! Zlí scenáristé skryli Palpatinovu flotilu v... mlze? Většinu filmu tedy strávíme hledáním sci-fi GPS, která hrdinům umožní projít mlhou, zničit Palpatinovy hračky a znovu mu pomoci světelných mečů vysvětlit, proč demokracie a dobro vítězí nad lží a diktaturou. Star Wars!

Ale co postavy? Zajímavé, zábavné, uvěřitelné postavy, které milujeme desetiletí po vzniku původní trilogie? Ty přece musí Star Wars zachránit! Eh, ne. Přeběhlý stormtrooper Finn? K smíchu. Švihácký pilot Poe Dameron? Kyselý ksicht. Učenlivá, odvážná Rey? Po pěti minutách tréninkové montáže se z ní stává nejlepší jedi všech dob, který omylem ničí celé

Bonus v podobě nejrůznějších nápaditě vyvedených vesmírných potvůrek snad u Star Wars není třeba připomínat.

A hlavně: Já si to prostě užil. Letecké bitvy a honičky, u nichž jsem se nachytil s připitoměle blaženým úsměvem malého kluka. Fantastická Williamsova hudba. Světelné meče oslňující dnes stejně jako pokaždé předtím. Sympatická hlavní hrdinka, které jsem s chutí fandil. Napětí do posledních okamžiků. A ten konec! Mráz běžající po zádech, slzy v očích. (Jo, já vím, je to hroznej patos, ale nemůžu si pomoci.)

Krásné to bylo, dobře to dopadlo. Co chtít víc? Snad jen aby ho Síla provázela...

Vojtěch Voska (oktáva)

vesmírné lodě a oživuje mrtvé; místo uvěřitelného a zranitelného protagonisty máme vesmírného Ježíše (pamatujete si, když měl Luke problémy zvednout svůj X-Wing z bažiny?). Aspoň Palpatine je pořád Palpatine. Škoda, že jeho přežití je naprosto nevysvětlené a zcela devaluje úsilí všech postav v původní trilogii.

The Rise of Skywalker je nádherně ozvučená a animovaná blbost. Doporučuji pouze ke studiu toho, jak při záchraně série vytrosit vše, co z ní dělalo něco skvělého a unikátního.

Matyáš Vlnas (oktáva 2019/20)

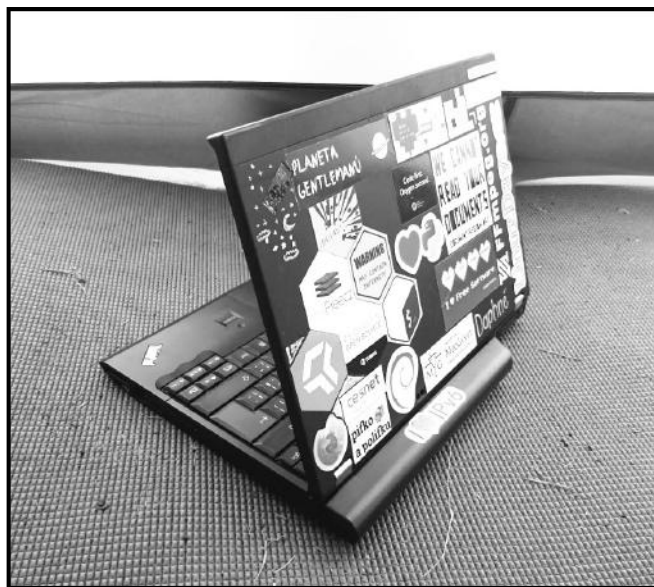
Tip

Zápisky v 21. století

Na konci minulého školního roku jsem se dozvěděl, že si na vyšším gymnáziu můžeme zapisovat do počítačů. Wow! Vítejte v 21. století na středních školách. Pokud umíte psát všemi deseti a máte stejně jako já problém si udržovat papírové sešity, myslím, že není nad čím přemýšlet. Tedy skoro...

Mně osobně ten nápad nadchl natolik, že jsem skoro přehlédl všechny problémy, které jsem musel vyřešit. Ten první byl, že jsem neměl notebook. Ups... Všichni, kdo přemýšlí nad digitálními zápisky, už asi vlastní stroje mají. Já jsem svůj problém vyřešil starým thinkpadem z Aukra. Tenhle deal mě vyšel na necelé tři tisíce. Já, pan hračička, jsem si k němu ještě dokupoval různé „tuning“ díly, ale ani s nimi mě to finančně nezničilo. Počítač je teď můj hýčkaný miláček. Jestli máte dostatek vůle, seženete i mnohem levnější zápisníky; proto v případě, že máte pár drobných k investici, není cena výmluvou.

Pak přišla další část – domluva s učiteli. To nakonec nebylo tak komplikované, jak jsem si myslel. Notebook teď používám na všech hodinách, na které jsem ve třídě, kromě češtiny. Chápu postoj pana profesora Tatička, že nechce, abych měl před sebou počítač, protože by mě to nutilo brouzdat po sociálních sítích. Možná si říkáte: „No mě by to nenutilo...“ Ale položme si ruku na srdce: Kolik z vás nikdy

nepoužilo mobil o hodinu? Určitě jste sami alespoň jednou odpověděli na zprávu nebo se dívali na svůj průměr v ŠOLu.

Všichni vám to říkali – všeho s mírou. Když máte okolo sebe tři spolužáky, kteří se vám dívají přes rameno, je asi něco špatně. Nicméně dokud na počítači nehrajete Wolfenstein o dějepise a neděláte hluk, ale dáváte pozor, nikomu přítomnost vaší školní pomůcky vadit nebude.

Michal Janočko (sexta)

PERLY SVINÍC(M)

Valášek

MV: Tak Franto, pod' mil!

MV: Já jsem vám do slovního hodnocení napsal, že jste mercedes.

MV: Jadel se hodí k jiskrnému vínu s jemnou kyselinkou a lehkou vůní ostružin a lesních veverek.

Haláček

JH: To jsem se dostal daleko od toho, co jsem chtěl dělat...

PK: ...jako vždycky.

JH: Jo, to máte pravdu. Moc často ji nemáte, ale tentokrát jo.

JH: To je problém tý neintuitivní... Neintuitivno... Prostě že to není intuitivní.

JH: To je výhoda toho elektrooboru... Elektromobilu... Elektromotoru!

Tatíček

po zkoušení

PT: Tak je mi líto, ale s jedničkou jste asi první...

EB: To si děláte srandu, ne?

PT: No, smát se můžete, ale známku vám to nezlepší.

Roleček

AR: Jak říká staré turecké přísloví - nechte technologie spát, nebo je probudíte.

AR: Staré turecké přísloví praví, že nejlepší počítač je mozek.

(o sv. Františkovi z Assisi)

AR: Dneska by vám rodiče koupili auto, abyste se zabili při nejbližší příležitosti, jemu koupili brnění.

AR: Kdybych měl volit mezi mobilem a slivovicí, volím slivovicí.

AR: Nejenže to není dobře, ale je to dokonce úplně špatně.

(o střešních krytinách)

AR: ... tím azbestem se nakonec otrávíte. No, to nevadí.

Hudson

DZ: To je tak nudný!

DH: Your face is nudný!

Arnot

MA: Nazval jsem to pitomě až kulišácky.

MA: Když Bůh dá, pojedem v dubnu do Osvětimi...

MA: Chci, abyste zapojili třídu, ale nechci žádnou přibližlou vosmisměrku.

Janichová

MJ: Štěpáne, kam si to píšete?

ŠL: Na křížovku.

MJ: No to je humus!

MJ (ukazuje obrázky alkoholiků, dostává se k Miloši Zemanovi): Á, tady je ještě nějaký.

MJ: Štěpáne, já vám ty křížovky za trest vyluštím!

MJ: (o moderátorce pořadu Vychytávky) Až bude zaveden trestný čin škodění životnímu prostředí, tahle paní půjde sedět jako první.

septimáni (o valentýnkách): ...nemusí to být vaše životní láska, může to být i váš kamarád nebo oblíbený profesor...

MJ: začne se na všechny usmívat

Kubcová

LK: Je vám to úplně jakoby pojem?

LK: Vidíte tu řbetní cévu?

LK: Jé, já vám to nakreslila nesmazatelnou fixou. Tak tu budete mít navždy takovou zparchantělou perloočku.

LK: Je to složité, ale není to nic obtížného.

LK: Já vám příští hodinu přinesu nějaké srdce.

Fišerová

KF: Já vám napsala slovní hodnocení na céčko, už to nebudu přepisovat.

VM: To je strašnej spoiler!

KF: Denis vydává orgasmické zvuky.

(začátek hodiny)

KF: Dobrý den, posad'te mě.

Studenti

(Was machst du heute Nachmittag?)

DB: Ich bringe Werther bis zum Ende.

DM: Das ist schon passiert.

Rufer

PR: Broke - my favourite. Broke Pytlík. I'm not talking about Křemílek and Vocho-můrka. Or do you prefer Ferdinand the Ant?

Vlastníci

Renomovaný divadelní režisér Jiří Havelka natočil svůj filmový debut podle vlastní divadelní hry Společenstvo vlastníků, kterou s velkým úspěchem uvádí Divadlo VOSTO5. Děj snímku je prostý: odehrává se téměř výhradně v jedné místnosti, na schůzi společenství vlastníků jednotek (SVJ), kam přišla pestrá sestava obyvatel jednoho domu: manželé Zahrádkovi (Tereza Ramba a Vojtěch Kotek), kteří se dům v dezolátním stavu snaží zachránit; zmatená, avšak vše neustále komentující paní Horváthová (Dagmar Havlová); bolševik Kubát tesknící po starých časech (Jiří Lábus); byrokratka a pedantka paní Roubíčková (Klára Melíšková) a mnozí další.

To, co zprvu vypadá jako nezávazná konverzační komedie, se čím dál více mění v krutou (a zároveň stále zábavnou) ilustraci netolerance a neschopnosti lidí se na čemkoli dohodnout. Původně vtípně „hláškující“ strejda Kubát se ukazuje být podvodníkem a lhářem, obnaží se též neurvalost pana Nováka (Ondřej Malý) a bezohlednost paní Procházkové (Pavla Tomicová), a když je homofobními poznámkami ostatních ze schůze vyhnán Nitranský (Andrej Polák), poslední opora Zahrádkových, situace vygraduje do hořce vtípného konce, který se nesluší prozrazovat.

Vlastníci nabízejí skvělý scénář a režijní vedení, perfektní herecké výkony všech zúčastněných a v neposlední řadě záchvaty smíchu zakončené beznadějným „dojezdem“. Mně se to líbilo. A vám? A co kdybychom o tom hlasovali?

Vojtěch Voska (oktáva)

The Gayly Prophet

Tento americký podcast začal vycházet v roce 2019, stále ještě vychází a pravděpodobně ještě dlouho bude – jeho autoři, Lark Malakai Grey a Jessie Blount, totiž prochází kapitolu po kapitole Harryho Pottera a v hodinu a půl dlouhých dílech je komentují. Podcast je stylizován do formy „novin“, je dělen na sekce (např. první stránka, sport, politika) a v každé z nich se rozebírají pasáže, které do nich spadají. Momentálně vychází třetí série, mluví se tedy o Vězni z Azkabanu. Epizody vychází vždy v úterý jednou za čtrnáct dní a jsou jak na jejich webových stránkách, tak na Stitcheru a iTunes.

Zvolený formát umožňuje rozebírání kapitol do úplných detailů, kterých si člověk při normálním čtení ani nevšimne. Spolu s humorem obou autorů je tento podcast ideální zábavou k pletení, kreslení nebo i jen na cestu do školy. Nevýhodou může být délka epizod a jistá „amerikovost“, přes kterou se ale dá přenést.

Louis Zamazal (oktáva)

Hod mrtvou labutí

Literární debut se textaři, scenáristovi a kreativci Ondřejovi Hüblvi povedl. Soubor šesti povídek se vyznačuje především drsným černým humorem, svižným spádem jednotlivých příběhů a autorovou schopností vytvářet nesmírně bizarní situace, které však zároveň nejsou natolik odtržené od reality, aby čtenář musel po každém řádku zvedat oči v sloup.

Úvodní kraťouchké Heslo šokuje pointou v ostrém kontrastu k jinak poklidné atmosféře povídky; *Hod mrtvou labutí* si vtipně střílí především z letenských hipsterů, byť se autor občas až příliš opájí tolik proklamovanou nekorektností (zhola zbytečná je potom narážka na Dominika Feriho), i tady však z konce pořádně zamrazí;

Hlas barvy lesního jedu je strhujícím špionážním příběhem z operního prostředí s výrazným politickým podtextem; Průmysl 4.0 jako by se vracel k Orwellovi a jeho knize *1984*; *Divotvorné hrnce* se staly námětem k jedné z epizod seriálu *Zkáza Dejvického divadla* a zobrazuje herce proslulé scény jako šmejdy prodávající předražené nádoby; závěrečná *Špacířflinta* je pak skutečným majstrštykem, v němž se autorovi obdivuhodně podařilo spojit blízkost smrti, myslivost, kouzlo Malé Strany, tramvaje i lásku.

Pár slabších míst se v Hüblově prvotině najde, ovšem už jen kvůli *Hlasu barvy lesního jedu* a *Špacířflintě* rozhodně stojí za přečtení.

Vojtěch Voska (oktáva)

Malý stvořitel / Der kleine Fratz

Site-specific inscenace divadelního spolku JEDL měla být původně jednorázovým projektem s pouhými několika červnovými uvedenými, tvůrci však tento svůj záměr přehodnotili a dopřejí *Malému stvořiteli* ještě pár zářijových repríz.

A je to jen dobře! Tato divadelní hra o „životě a díle“ Franze Kafky je totiž po všech stránkách nevšedním zážitkem. Už jen její umístění – hraje se ve staroměstském domě U Minuty (dnes náleží Skautskému institutu), kde malý Franz opravdu bydlel.

Dramatikovi Egonu Tobiášovi s režisérem Janem Nebeským se povedlo především výborně vystihnout Kafkův vztah k rodičům a světu kolem sebe, jemuž nerozuměl a v němž se necítil v něm příliš komfortně. Soustředěný a všeobecně skvělý výkon podává Karel Dobrý v titulní roli, pro nějž se jedná o návrat na česká jeviště po tříleté pauze (nepočítáme-li jedno jediné loňské představení ve

Stavovském divadle), kterého dobře doplňují Martin Dohnal a Lucie Trmíková.

Občas je to tedy už trochu příliš velká „divočina“, zejména pokud jde o obskurní zpívané pasáže nebo zvláště roztříštěný závěr, to však nic nemění na tom, že *Malý stvořitel* je velice originální dílo, které by pražský divák určitě neměl minout.

Vojtěch Voska (oktáva)

Nábor

Chceš se naučit SÁZET?

Jde ti PRAVOPIS?

Máš rád KRESLENÍ?

Chtěl by ses podělit o své NÁZORY?

Máš BÁSNICKÉ STŘEVO?

Sbíráš PERLY?

Umíš PSÁT?

Pak hledáme právě tebe!

Dej vědět **Páje Kroužkové** (septima)
nebo **Vojtovi Voskovi** (oktáva)
a připoj se k redakci nejlepšího
studentského časopisu, jaký kdy byl.

WALTER INDIENGOFFERY FLAGG

I WANT YOU
FOR PORGazeen

PORG slaví 30 let.

Redakce Porgazeenu
přeje vše nejlepší!

Porgazeen 75, časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Vojtěch Dašek, Otík Goldflam, Michal Janočko, Klára Jánošíková, Martin Melišík, Filip Miškařík, Daniel Mitrofanov, František V. Novák, Jonáš Stoilov, Lukáš Svoboda, Emma Štorková, Matyáš Vlnas, Vojtěch Voska, Eliška Vystavělová, Kuba Zajíc, Louis Zamazal

Sběrači perel: Vojtěch Dašek, Vojtěch Voska a další

Ilustrace: Ema Fischerová, Otík Goldflam, Domča Kodlová, Kája Štefková, Louis Zamazal

Fotografie: Lucie Hachová, Michal Janočko, Daniel Mitrofanov, Lukáš Svoboda, Martin Valášek, Vojtěch Voska

Titulní strana: Kája Štefková

Šéfredaktorský tandem: Pája Kroužková, Vojtěch Voska

Sazba a grafická úprava: Pája Kroužková

Korektura: Pája Kroužková

Náš ajťák poradce: Vojta Staněk

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň

Ý-mejl: paja.krouzkova6@gmail.com, voskavojtech@porg.cz

Archiv: porgazeen.stanekv.eu

Cena: 40 Kč

Porgazeen 75 vyšel v září 2020 v nákladu 130 výtisků.